

**comissió obrera
nacional de Catalunya**

Informe Consell Nacional de la CS CONC

Barcelona, 22 de juny de 2011

M'han demanat que parli de la meva Europa

*... Quan arribi el dia, haurem fet el primer
i inesborrable pas vers la suprema
unió i igualtat entre tots els homes.
I potser aleshores ens serà permès de començar,
sense classes socials, ni odis religiosos,
ni diferències cruels i injustes pel color de la pell,
la nostra peregrinació a través de l'espai,
cap a la pensada llum,
i de seguir sense temença les misterioses
vies interiors de Déu, del no-res,
els infinits i lliures i alhora
necessaris camins veritables de la bondat.*

*Que no sigui decebuda la nostra esperança,
que no sigui escarnida la nostra confiança:
així molt humilment ho demanem.*

B., 1959. Salvador ESPRIU, *Obres completes, 1. Poesia*, 2a ed., Edicions 62, Barcelona, 1973.

1. Un curs intens. Mobilitzats en un context de dificultats econòmiques i socials i de complex diàleg social

La celebració d'aquest Consell ordinari ens ha de servir per fer el balanç del treball sindical realitzat al llarg del darrer any i establir-ne les línies de treball amb les quals en els propers mesos hem de confrontar la situació política, econòmica i social en què actuem i que té efectes diversos sobre les condicions de treball i de vida, sobre el conjunt dels treballadors i treballadores i sobre l'afiliació en particular. Fer el balanç del treball sindical realitzat ens obliga a analitzar també el context en què ens trobem i ens ha de servir per definir noves perspectives de treball.

D'ençà el Consell de fa un any el treball sindical ha estat intens, la convocatòria i realització de la Vaga General del passat 29 de setembre, les mobilitzacions contra les propostes de reforma de pensions del govern, la represa del diàleg social i la signatura

de l'ASE el passat 2 de febrer, del que hem de destacar la signatura de l'acord en relació a la reforma del sistema públic de pensions, mobilitzacions sectorials diverses, tant en relació al bloqueig de la negociació col·lectiva com als incompliments, així com mobilitzacions relatives a conflictes concrets d'empreses, l'organització de les mobilitzacions contra les retallades de la despesa pública social.

En aquest període hem donat resposta a les polítiques desenvolupades pels governs i pels poders econòmics, rebutjant una gestió de la crisi que es basa en el retall de drets laborals i socials i s'orienta a la reducció de costos laborals i l'aprimament del sector públic com elements per augmentar la competitivitat de l'economia catalana. Hem denunciat aquestes polítiques per inútils econòmicament i injustes socialment. Els problemes de l'economia catalana no són els costos laborals, sinó les febleses d'un model de creixement que no ha potenciat unes bases més sòlides per la competitivitat de la nostra economia, que s'ha de basar en més formació i qualificació, més innovació, millors infraestructures.

I hem denunciat també que la lògica d'aprimar el sector públic generarà problemes de cohesió social, aprofundirà en les diferències i desigualtats socials i es convertirà en un fre potencial a la recuperació econòmica, ja que es renunciarà a la capacitat d'intervenció pública en l'economia a través d'inversions productives, que al temps que poden crear ocupació ajuden a reactivar l'economia. La lògica dels poders públics és contrària a l'anàlisi que es feia a l'inici de la crisi, quan hom coincidia que el mercat sense regles ni controls és ineficient a l'hora d'assignar recursos i és injust a l'hora de garantir la cobertura de les necessitats socials.

Hem denunciat les reformes posades en marxa pels poders públics, la reforma laboral i els retalls pressupostaris, i hem exigint d'altres actuacions i reformes per una sortida més equilibrada i solidària de la crisi, com la reforma fiscal, la reforma financera, el canvi de model productiu. I ho hem fet impulsant la mobilització laboral i social, als centres de treball i en la societat, apostant per la unitat sindical i eixamplant les aliances amb d'altres entitats i associacions, per millorar la correlació de forces que ens permeti confrontar les actuals polítiques en què es gestiona la crisi.

El Consell del passat 27 d'octubre del 2010 vàrem analitzar el procés de convocatòria, organització i realització de la VG del 29-S. En aquell Consell vàrem constatar “... *un ampli rebuig dels treballadors i treballadores a les polítiques del Govern. Així mateix, s'ha pogut explicitar l'ampli malestar social existent gràcies a l'important suport d'entitats socials i del món cultural, professional i universitari....* ”. Així com que “ *...Tot i que el nucli de la convocatòria ha estat la reforma laboral, també la defensa d'un model social determinat ...* ”. I constatarem que “... *Algunes de les crítiques que de forma interessada han fet alguns mitjans ... les hem de llegir*

atentament per esbrinar sobre quin substrat es realitzen i com poden haver-se instal·lat en part de l'imaginari col·lectiu de sectors de treballadors i treballadores. Per desmuntar aquestes crítiques interessades (institucionalització, dependència de subvencions, alliberats allunyats dels centres de treball, vividors, manca d'alternatives...), hem d'avançar en una pràctica clara de transparència i ètica en l'ús dels recursos sindicals, econòmics, materials i humans.” I conclouíem dient que “ ... De l'anàlisi de la vaga general un dels aprenentatges és que hem de reforçar el vincle del sindicat amb el centre de treball, rendibilitzant al màxim el conjunt de recursos materials i humans que disposem per realitzar aquesta activitat”. En aquell Consell vàrem aprovar donar també un nou impuls al Pla Estratègic de Desenvolupament Sindical (PEDS), que havíem començat a treballar col·lectivament el 2010 i que en el següent punt de l'ordre del dia podrem debatre en base al document de treball que conté propostes d'actuació concretes i línies de treball. En aquell Consell ja apuntàvem algunes reflexions sobre el comportament de l'afiliació i de les EESS, que avui continuen mantenint validesa i que ens obliguen a esmerçar-hi la màxima atenció amb l'objectiu d'augmentar la força, l'autonomia i independència i la utilitat del sindicat.

Al Consell del 23 de desembre vàrem situar a grans trets algunes les perspectives de treball pel 2011. De l'anàlisi de les eleccions al Parlament de Catalunya i del canvi de Govern resultant situàvem a grans trets les que serien les nostres demandes: intervenir des de la Generalitat de Catalunya per reactivar l'economia i crear ocupació; mantenir i eixamplar els mecanismes de cohesió social; impulsar el canvi de model productiu; aprofundir en l'autogovern; reforçar la concertació social. Objectius de treball que avui són plenament vigents a la llum de les polítiques que està duent a terme el Govern, que el dia en què celebràvem el Consell encara no coneixíem ni la composició ni les línies d'actuació.

I pel que fa a aquest 1er semestre de 2011 hem celebrat dos consells, el 26 de gener i el 4 d'abril. El 26 de gener per presentar i aprovar els objectius per la negociació col·lectiva pel 2011, que s'havia treballat en els Plenaris d'AS i NC i fer un seguiment detallat de l'estat de les EESS i prendre els acords i mesures per avançar en la consecució dels objectius que ens havíem marcat i en especial millorar la planificació i programació del treball, mancomunat els esforços on fos necessari i intervenir directament on calgués redreçar situacions. En aquest Consell vàrem conèixer l'estat de les negociacions del Diàleg Social i vàrem fer el debat corresponent. Tot i no disposar de tota la informació vàrem acordar la posició a dur al Consejo Confederal, ja que els termes del debat estaven clars i les línies vermelles de la negociació definides, delegant als membres del Consejo que concretessin la posició definitiva de la CONC en base a les darreres informacions disponibles prèvies a la reunió. Com ja sabem, pocs dies després, el dia 2 de febrer, un cop ratificat pel Consejo Confederal vàrem signar

l'ASE. Un acord on l'aspecte més important a ressenyar era l'acord de reforma del sistema públic de pensions, un acord que ja definíem dur en els seus continguts, però que limitava de manera clara, introduint correctius i equilibris, els intents del Govern de desmuntar el sistema públic i allargar per a tothom la vida laboral fins els 67 anys.

L'ASE era sens dubte una primera consecució de la VG del 29-S on havíem assolit la força per reobrir espais de diàleg social i forçar el Govern a negociar reformes tan importants com la de la Seguretat Social o la de la Negociació Col·lectiva i que no es podien fer sense que intervinguéssim directament per condicionar-ne els continguts i evitar les arestes més agressives que plantejaven. En el debat en relació a l'Acord incorporàvem la necessitat d'intensificar l'explicació als treballadors i treballadores dels continguts de l'Acord i mantenir la pressió mobilitzadora de l'organització i dels treballadors i treballadores, a partir de la campanya de recollida de signatures per una ILP que permetés forçar el Congrés dels Diputats a reobrir el debat per fer reversible la reforma laboral, un dels compromisos derivats de la VG del 29-S.

El darrer Consell que hem celebrat ha estat el del 22 d'abril, on vàrem repassar les relacions amb el Govern de la Generalitat i en especial les dificultats del diàleg social, la incapacitat per impulsar polítiques industrials actives i, de manera especial, les polítiques de retallades pressupostàries i la necessitat d'articular una resposta social àmplia en el marc de les aliances establertes durant la VG del 29-S, que es concretava en la convocatòria de la manifestació "*Prou retallades, en defensa dels serveis públics*" que es va celebrar amb gran èxit de participació el passat 14 de maig. En aquest Consell també vàrem analitzar i debatre l'estat de la negociació de la Reforma de la negociació col·lectiva per marcar la posició de la CONC en el debat confederal. Posteriorment l'evolució de la negociació i la posició de la patronal va trencar la negociació i el Govern finalment ha entrat a tràmit un RD per fer les modificacions legals pertinents i que analitzem en un apartat específic d'aquest informe.

I avui el Consell el celebrem en un context de l'economia catalana marcat per la pervivència de la crisi, amb els efectes que té sobre l'activitat econòmica i, especialment, sobre la incapacitat del mercat de treball d'oferir ocupació als milers de treballadors i treballadores que volen treballar i no poden. L'activitat econòmica no dona símptomes de recuperació i veiem com milers de persones aturades han exhaurit la cobertura de protecció social, les pensions s'han congelat i els salaris acumulen mesos de pèrdua de poder adquisitiu en un nombre important de sectors i empreses. I mentre, l'accés als béns i serveis públics de qualitat es comença a afeblir per les polítiques pressupostàries restrictives que s'estan aplicant. En aquest informe exposarem i analitzarem algunes dades generals del context en què actuem, per tal que ens serveixin pel nostre treball, amb independència que les dades provenen d'informes elaborats des de les diferents secretaries i que complementen el que ací

s'exposa. En tot cas és una informació que ens permet disposar d'una visió general del context on actuem i explicar el perquè de les nostres propostes i posicions.

2. La pervivència de la crisi en un escenari internacional complex

2.1. Un escenari internacional complex.

A nivell internacional veiem com l'evolució de la crisi està presentant diversos escenaris, ja que mentre els països emergents i els països en vies de desenvolupament estan creixent amb força, Europa, Japó i Estats Units de Nord-Amèrica, encara no es pot dir que hagin superat la crisi. En els països desenvolupats els nivells de creixement encara són incerts i l'atur encara no disminueix, quan no segueix augmentant, com és el nostre cas, i veiem com aquells països més afectats pels plans d'austeritat i de "rescat financer" o no han sortit de la recessió o hi ha tornat.

El G20 2008 i 2009 va assumir la coordinació de les polítiques econòmiques dels països més rics amb l'objectiu de salvar el sistema financer mundial i treure les economies de la situació de profunda depressió a què s'acostava. Inicialment això ho va fer amb polítiques keynesianes d'impuls de l'activitat econòmica orientada a recuperar l'economia i l'ocupació i amb un fort compromís de recursos públics per ajudar el sistema financer i situant elements per a una nova regulació del sistema financer. Però el 2010 va haver-hi un radical canvi d'orientació per part de les institucions de la UE (Ecofin, 9 maig de 2010) incomplint els compromisos d'impuls al creixement i a la creació d'ocupació. Mentre EEUU i els països emergents van frenar l'agenda sobre regulació financera. En aquest context, les noves cimeres del G20 van ser un fracàs i estem veient com el poder financer ha tornat a fer sentir el seu poder en l'economia, la política, el món acadèmic i els mitjans de comunicació. Els especuladors han tornat a enriquir-se atacant en els mercats financers a les deutes sobiranes i altres valors dels països europeus amb economies més febles.

2.2. Les revolucions democràtiques als països àrabs.

En el context internacional estem assistint també a l'onada de processos revolucionaris i revoltes populars als països àrabs que es van iniciar a finals del passat desembre a Tunísia i que s'han estès amb diferent grau d'intensitat a d'altres països de la regió. De moment s'han enderrocat dos dictadors corruptes, com Ben Alí i Mubarak, però també ha donat lloc també a respostes repressives brutals, com els casos de Síria o Líbia. En aquest darrer cas fins i tot s'han utilitzat armes pesants per reprimir les manifestacions pacífiques i ha generat una situació de guerra civil i a la intervenció de les forces de l'OTAN i algun país àrab sota l'autorització del Consell de

Seguretat de l'ONU. Actuació que contrasta amb el silenci davant la intervenció militar de l'Àrabia Saudí i Kuwait a Bahrein.

Les demandes dels pobles àrabs són de llibertat, democràcia, respecte als drets humans, justícia social i d'acabar amb la corrupció dels governants. És per això que reben el suport del moviment sindical i hem d'exigir als governs, tant espanyol com català i a la UE, que es comprometin amb aquests processos. No hem d'oblidar que durant molts anys han estat els països europeus els que han mantingut en el poder aquests règims dictatorials i les pràctiques corruptes que els han sustentat, amb l'excusa de frenar l'islamisme radical, però amb pràctiques diplomàtiques i comercials hipòcrites i sense cap principi ètic. Hem de reclamar als governs actuacions de cooperació que donin suport als processos de canvi.

Des de CCOO hem de donar suport també a aquests processos de canvi amb un paper més actiu i en aquest sentit cal reforçar els espais de cooperació amb els sindicats del nord d'Àfrica, en especial Egipte, i fer avançar una estratègia de cooperació euromediterrània. Un treball que hem de realitzar de manera coordinada amb la CS CCOO d'Espanya en el marc de les estratègies sindicals de la CSI i la CES. Reforçar, d'acord amb la Confederació, la línia de treball euromediterrània.

2.3. La CSI i les propostes per sortir de la crisi.

La CSI planteja en el seu programa de sortida de la crisi l'exigència de compliment dels compromisos assolits en la reunió del G20 de 2009 i en l'OIT. En aquest sentit, l'exigència d'un impost a les transaccions financeres (ITF) i l'eliminació de paradisos fiscals amb l'objectiu de limitar l'especulació, però també d'augmentar la recaptació de fons per intervenir de manera proactiva en l'economia i desenvolupament mundial. Així com la necessitat de lluitar contra el canvi climàtic i per una transició justa cap a una economia verda, com a part del compromís del sindicalisme internacional per un concepte integral de desenvolupament sostenible i també pel fet que l'economia verda ha de ser un dels pilars del canvi de model econòmic. Una transició justa inseparable dels compromisos amb l'ocupació i els drets dels treballadors i treballadores.

CCOO de Catalunya, en aquest marc, participem de la campanya que amb d'altres organitzacions estem impulsant, la reivindicació per l'ITF i l'eliminació de paradisos fiscals, i ahir mateix vàrem fer una acció coordinada davant les Borses per denunciar la situació. Sabem que malgrat els importants suports i declaracions polítiques i socials aquesta reivindicació compta amb el rebuig dels dirigents del sistema financer internacional. I en relació al compromís amb la lluita contra el canvi climàtic i per una transició justa continuem impulsant actuacions de denúncia i de sensibilització, així

com l'elaboració de propostes que en l'actual context de crisi serien generadores d'ocupació i contribuirien a fer avançar vers una economia més baixa en carboni.

3. La deriva d'un govern europeu supeditat al poder financer

3.1. La UE i el pacte per l'euro.

A la UE el govern d'Alemanya ha imposat les versions més conservadores de les polítiques d'austeritat i ajust pressupostari, amb una visió curtplacista dels interessos nacionals i amb greus efectes negatius en les economies perifèriques de la UE: estancament o recaiguda en la recessió, disminució de salaris i prestacions socials, afebliment dels estats de benestar i continuïtat de la crisi de les hisendes públiques i dels deutes sobirans... La creació del Fons Europeu d'Estabilitat Financera no va tranquil·litzar els "mercats" i l'elevat tipus d'interès amb què es presta el diner no garanteixi la solvència futura dels Estats. El Pacte per l'Euro i el Pla de Governança Econòmica de Europa pretenen que les institucions europees disposin d'instruments per vigilar, controlar i castigar els estats membres que incompleixin els objectius del dèficit i deute públics del Pacte d'estabilitat i fer guanyar competitivitat dels països perifèrics de la UE mitjançant la reducció de costos laborals, reduint salaris i pensions i afeblint la negociació col·lectiva i els sindicats. No es plantegen mesures d'harmonització fiscal, inversions, infraestructures europees, política industrial i energètica, mesures pel foment de l'ocupació en una Europa amb més de 23 milions d'aturats, que serien les necessàries si es vol abordar la sortida de la crisi en positiu.

La necessitat de finançament dels Estats i la pressió dels mercats financers són les armes de pressió que utilitzen per afeblir regulacions i desmuntar drets. El Pacte per l'euro i el Pla de Governança augmentaran les desigualtats socials a Europa, a partir d'una regressiva distribució dels ingressos i de la disminució de les prestacions socials. Són polítiques injustes socialment a més d'inútils econòmicament.

3.2. La CES i el pacte per l'euro.

La CES va celebrar el seu Congrés a principis de maig a Atenes i va realitzar un clar posicionament contra les polítiques d'austeritat i d'ajust pressupostari continguts en el Pla de Governança i en el Pacte per l'euro. Entre les propostes que planteja la CES podem destacar: prioritzar la recuperació de l'economia i l'ocupació instant un pla europeu d'inversions equivalent a l'1% del PIB de la UE; regular els mercats financers, emetre eurobons amb interessos reduïts, ... que permeti enfrontar-se als atacs als deutes sobirans per part dels mercats financers; allargar els terminis per assolir els equilibris pressupostaris de reducció de dèficit i fer-ho amb mesures més justes

socialment i repartint les càrregues; establir l'impost a les transaccions financeres (ITF); impulsar el canvi de model productiu cap a una economia verda amb una transició justa, promovent l'ocupació i la protecció social; defensar el model social europeu, en especial l'accés universal als serveis públics fonamentals; defensar el valor de la negociació col·lectiva i l'autonomia dels interlocutors socials; apostar pel manteniment del poder adquisitiu del salaris; mesures per enfrontar-se al dumping laboral que es promou per les sentències del Tribunal de Justícia Europeu sobre desplaçament d'empreses i treballadors en l'interior del mercat únic.

En base a aquestes propostes s'han vingut impulsant jornades d'acció i mobilització al llarg d'aquest darrer període (... 24 març, 9 d'abril...) i ahir mateix vàrem celebrar manifestacions i assemblees a diferents capitals europees per evidenciar el rebuig a les propostes que la UE ha de debatre i aprovar aquesta setmana.

Som conscients que les accions transnacionals convocades fins ara per la CES no han assolit la força suficient per enfrontar-se i modificar les directrius dels òrgans de govern de la UE. Això és producte més que de la manca de propostes de la direcció de la CES, de la manca d'implicació suficient de moltes organitzacions sindicals nacionals en l'Acció Sindical (AS) europea. És per això que en el darrer congrés de la CES, CCOO vàrem proposar la necessitat d'obrir una reflexió col·lectiva sobre les formes d'acció de caràcter transnacional, que permetin corregir l'actual correlació de forces per enfrontar-nos a com es governa econòmicament Europa, com passem de coordinar mobilitzacions a articular respostes conjuntes, amb uns mateixos objectius davant les polítiques europees, fins i tot la proposta d'estudiar la possibilitat que es reguli la vaga general europea.

4. La feble evolució de la situació econòmica catalana

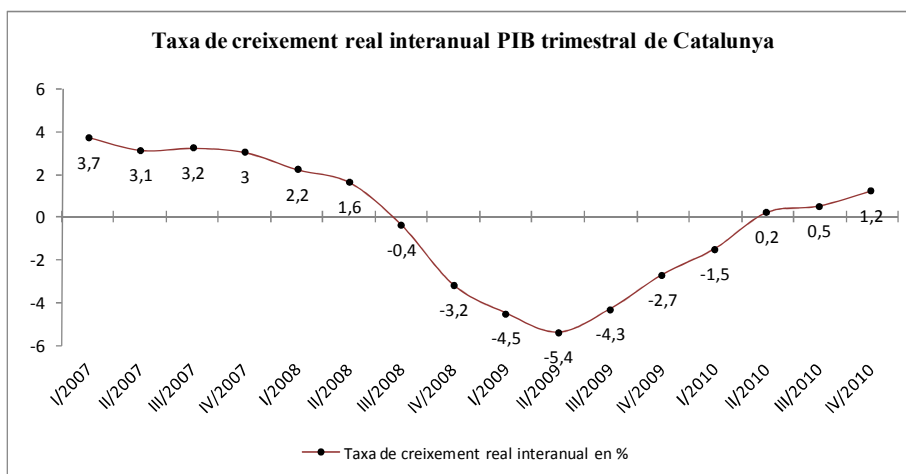
Malgrat constatar la millora d'alguns indicadors econòmics, no es podrà parlar de recuperació de l'economia mentre es mantinguin els elevadíssims nivells d'atur que hi ha en l'actualitat i no es creï ocupació neta. I les condicions que descrivim a continuació conformen un panorama gens encoratjador per a la creació de llocs de treball, que és el principal repte i objectiu a Catalunya i Espanya. Seria necessari canviar l'orientació de la política econòmica del Govern amb mesures d'estímul i inversió per incentivar l'activitat i l'ocupació. I faria falta una reforma fiscal progressiva que permetés recaptar més ingressos. És a dir, fer tot el contrari del que s'està fent.

Tot i la feble recuperació de l'economia espanyola i catalana en el darrer trimestre del 2010, l'any va acabar amb un creixement negatiu, del -0,1%, havent tingut

creixements positius els sectors de la indústria i els serveis, i negatius en la construcció i l'agricultura; la dada més preocupant continua sent l'elevada taxa d'atur, que supera el 20% a l'Estat i més del 18% a Catalunya. Això passa en un context en què l'economia mundial ha crescut el 2010 gràcies a les economies emergents i en desenvolupament (6,5%), mentre que les economies avançades tenen un menor creixement (2,5%), en especial les de la zona euro (1,5%). Però on el fort creixement de les economies emergents té una alta dependència de la demanda dels països avançats, la qual cosa comporta riscos. I on a la Unió Europea destaca el creixement d'Alemanya (3,6%), amb una recuperació sustentada en les exportacions i que s'ha aprofitat de la recuperació del comerç mundial.

Amb aquestes dades de context veiem com l'economia catalana no podem dir que tingui consolidada encara la senda de la recuperació econòmica.

4.1. Es frena la caiguda de l'activitat però el PIB per càpita continua retrocedint.

L'activitat econòmica catalana durant el 2010 frena la seva caiguda i creix un lleuger 0,1% respecte el 2009. Per primer cop des del 2004 el creixement del PIB a Catalunya és superior al del conjunt de l'Estat.

Creixement per grans sectors d'activitat:

SECTORS	Pes % PIB (*)	Creix. 08	Creix. 09	Creix. 10
Agricultura	0,9%	0,1%	5,3%	0,3%
Indústria i Energia	17,4%	-4,0%	-13,6%	1,8%
Construcció	9,0%	-1,5%	-6,5%	-6,1%
Serveis	66,0%	2,0%	-1,0%	0,4%

(*) El 6,7% que falta per arribar al 100% correspon als impostos nets dels productes

El sector industrial, l'1,8%, i els serveis, el 0,4%, creixen, però la construcció retrocedeix un -6,1%. L'agricultura creix el 0,3%, però té un seu pes dins el conjunt de l'economia molt petit.

El PIB per càpita, que és un indicador més representatiu del benestar econòmic, per tercer any consecutiu experimenta taxes de creixement negatiu i retrocedeix un -0,4%.

La despesa de les Administracions públiques a Catalunya s'estanca i no contribueix al creixement de l'activitat econòmica. I la inversió, tot i frenar la seva caiguda continua fent una aportació negativa al creixement de l'economia.

La producció industrial s'ha recuperat, gràcies a les exportacions, amb un augment de l'1,8%. Les expectatives empresarials respecte a l'evolució del sector han anat millorant tot i que l'indicador de clima industrial al febrer mostra una valoració encara negativa de l'evolució de l'activitat.

La millora de l'activitat no ha comportat un increment de la inversió (ha disminuït un -6,9% respecte el 2009, que ja havia caigut un -22,9%). I l'augment de la producció no ha generat increment de l'ocupació industrial i l'any s'ha tancat amb 21.550 ocupats menys que el 2009.

La construcció continua caient, amb una pèrdua d'activitat del -6,1%, derivada de la forta disminució d'activitat en la construcció d'habitatges d'obra nova (el 2010 no s'arriba al 8% dels iniciats l'any 2006). L'obra civil cau per la menor inversió pública. Només la rehabilitació residencial millora i guanya pes dins del sector. Veiem una important destrucció de llocs de treball, que afecta amb més intensitat el treball assalariat que l'autònom. El 2010, la població ocupada a la construcció ha disminuït en 46.000 persones.

La modesta recuperació dels serveis (0,4%) correspon principalment a la millora dels serveis de mercat, invertint les caigudes dels dos darrers anys. El turisme ha estat un element impulsor d'aquestes activitats, creixent el turisme estranger i la despesa per turista. S'ha beneficiat l'oferta hotelera i han crescut les pernoctacions. De les destinacions, Barcelona mostra el major creixement.

El consum privat ha mostrat alguns símptomes de recuperació, però a l'haver caigut la renda bruta de les famílies, la millora només s'explica per la reducció de l'estalvi. La matriculació de vehicles havia experimentat un increment després de la caiguda dels

tres darrers anys. Però amb la finalització del Pla 2000E d'ajuda a la compra de turismes ha patit un fort retrocés en la segona meitat de l'any.

El sector exterior compensa en part la feblesa de la demanda interna i ha activat el sector industrial, gràcies a la millora en les relacions amb l'estranger. En aquest sentit s'ha produït un fort increment de les exportacions de béns i serveis del 12,6%. Tot i que les importacions creixen menys que les exportacions, el dèficit comercial augmenta, ja que els preus de les exportacions creixen menys que els de les importacions per la forta incidència dels preus del petroli. El grau d'obertura de l'economia catalana (suma de les exportacions i importacions sobre el PIB) ha augmentat recuperant set dels onze punts perduts l'any 2009.

En resum, l'any 2010 Catalunya millora alguns indicadors, entre ells el Producte Interior Brut. Tots els sectors han tingut un creixement positiu, tret de la construcció, que ha continuat retrocedint. La millora en l'evolució del PIB es sustenta bàsicament en dos elements: l'augment de les exportacions i la bona temporada turística. Però les mesures d'ajust dur dels governs central i autonòmic han frenat el procés de recuperació.

Un altre factor molt important que continua llastrant la recuperació és la dificultat per obtenir crèdit per part d'empreses i famílies. El crèdit ha caigut durant el 2010. La millora de l'activitat econòmica no s'ha traduït en creació neta de llocs de treball i ha seguit la destrucció d'ocupació. La crisi no afecta tothom per igual i així els beneficis de les empreses cotitzades (Ibex 35) s'han incrementat més d'un 20%.

Lamentablement, per l'any 2011, els problemes més importants de les economies catalana i espanyola continuen sent l'escàs creixement econòmic i sobretot l'atur. La sortida de la crisi durant el 2011 està sent lenta i feble i l'OCDE pronostica un futur de baix creixement i alta desocupació.

La formació bruta de capital continua estant molt condicionada per l'atonía en el sector residencial i les retallades en la inversió pública. En aquest context, la millora de la situació econòmica passa en bona mesura per una recuperació de la demanda externa i un increment de les exportacions i dels serveis turístics, ja que la recuperació de la demanda interna està molt compromesa pels alts nivells d'atur, les restriccions de la despesa pública i les dificultats per accedir al crèdit. Tampoc ajuda a millorar la situació l'increment dels preus, que, de mantenir-se (3,5% aquest maig) i induir una pujada dels tipus d'interès, podria tenir conseqüències molt negatives.

Per sortir de la crisi és bàsic recuperar la indústria, tant pel seu pes sobre el PIB com pel dels serveis que s'hi associen. Hem d'exigir als governs central i autonòmic, que

promoguin polítiques industrials actives, defensin el teixit industrial i l'ocupació i facilitin l'accés al crèdit. Pel que fa a la construcció, la recuperació de l'activitat en el sector residencial depèn de la sortida de l'estoc de vivenda sense vendre. Cal donar un pes creixent a la rehabilitació d'habitatges.

4.2. Deute i dèficit públics: s'accelera el creixement.

A Catalunya tenim un nivell d'endeutament del 16,2% a finals de 2010 (en proporció al PIB) i un nivell de dèficit del -3,86.

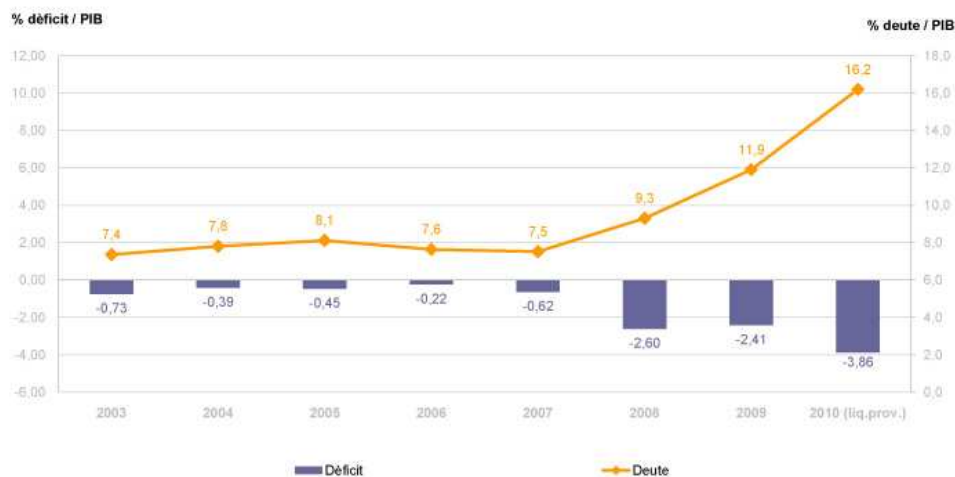
Nivells d'endeutament

	2008	2009	2010
Catalunya	9,3	11,9	16,2
Espanya	39,8	53,3	60,1
Zona Euro	69,9	79,3	85,1
Unió Europea	62,3	74,4	80,0

Font: IDESCAT Unitats: % del PIB

Evolució del dèficit i del deute viu

Valors liquidats (en termes SEC) en % en relació amb el PIB

Font: Banc d'Espanya, Intervenció General de l'Administració de l'Estat i Departament d'Economia i Coneixement.

La gràfica mostra com el dèficit augmenta en paral·lel a l'augment del nivell d'endeutament.

4.3. La inflació i l'índex de preus: es manté la tendència alcista, amb perjudici per treballadors, treballadores i pensionistes i per la competitivitat

La inflació alta perjudica especialment els treballadors i treballadores i les persones amb rendes baixes i pensionistes i evidencia el desequilibri en el repartiment dels costos de la crisi. Sobretot quan com passa ací estem davant de l'augment de preus dels aliments i del transport.

Les taxes elevades de la inflació no es deuen als costos salarials i per tant fa totalment necessàries les clàusules de revisió salarial dels convenis col·lectius, per garantir el poder de compra dels salaris quan augmenten els preus per sobre dels increments pactats. Les retallades i congelacions salarials allunyen la sortida de la crisi i no incrementen la competitivitat del país que s'ha de millorar amb més formació i innovació a les empreses.

Índex de Preus al Consum (IPC) Catalunya i Espanya (creixement en %)

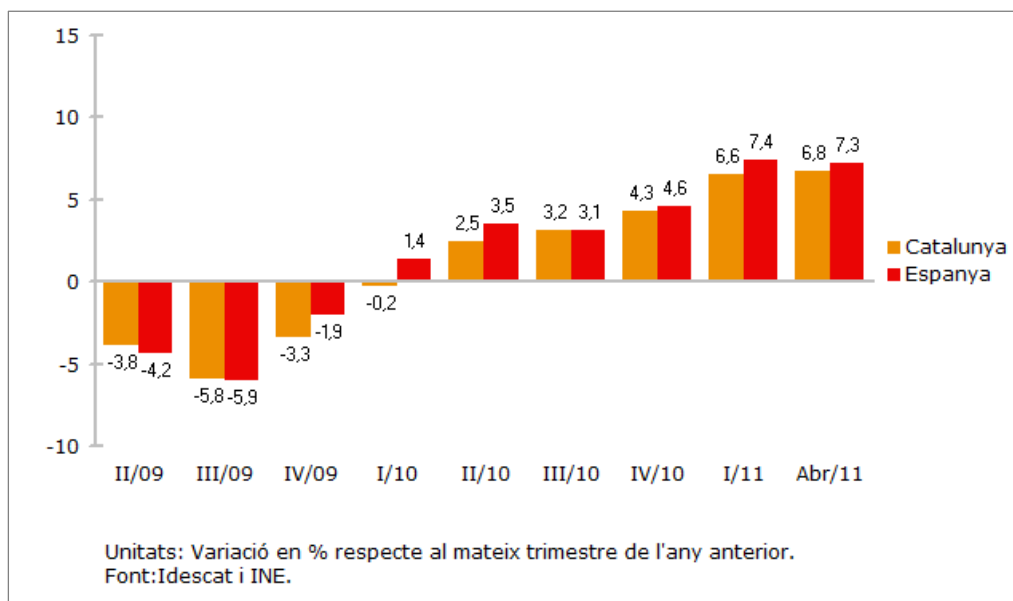
Període	IPC Catalunya	IPC Espanya
2005	3,9%	3,4%
2006	3,7%	3,5%
2007	3,0%	2,8%
2008	4,1%	4,1%
2009	0,2%	-0,3%
2010	2,0%	1,8%
Inflació acumulada 2005-10	18,00%	16,19%

Font: INE (via CERES)

Si bé ha desaparegut el diferencial de inflació de Catalunya amb l'estat (en termes interanuals) s'ha ampliat el diferencial amb la Zona Euro. El transport ha sigut el 2010 un dels grups més inflacionistes afectat per l'encariment del petroli i dels productes energètics.

Índex de preus industrials (IPRI). Trimestral

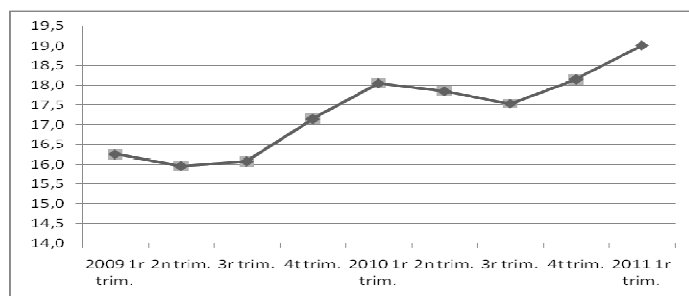
Catalunya i Espanya. Abril 2011

4.4. Mercat de treball: una taxa d'atur inacceptable.

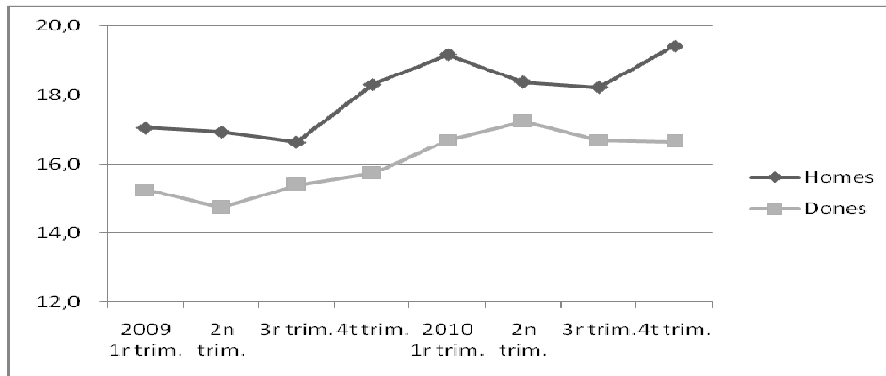
Avui l'atur és el principal problema i hem d'exigir al Govern la màxima atenció i resposta. La taxa d'atur ha anat augmentant, passant d'un 16,16% el primer trimestre de 2009 (17,36% a Espanya) a un 19,01% (Catalunya) i un 21,29% (Espanya). Això vol dir que el primer trimestre del 2011 tenim 727.600 persones aturades a Catalunya i 4.910.200 a Espanya. A finals del 2010, la taxa d'atur a Catalunya era del 18%, tres vegades més que abans de la crisi, el doble de la Unió Europea. Les persones joves i les nascudes a l'estranger són les que registren les taxes d'atur més elevades. El nombre d'aturats de llarga durada ja arriba al 50%.

Evolució de la taxa d'atur a Catalunya de 16 a 64 anys (2009-2010)

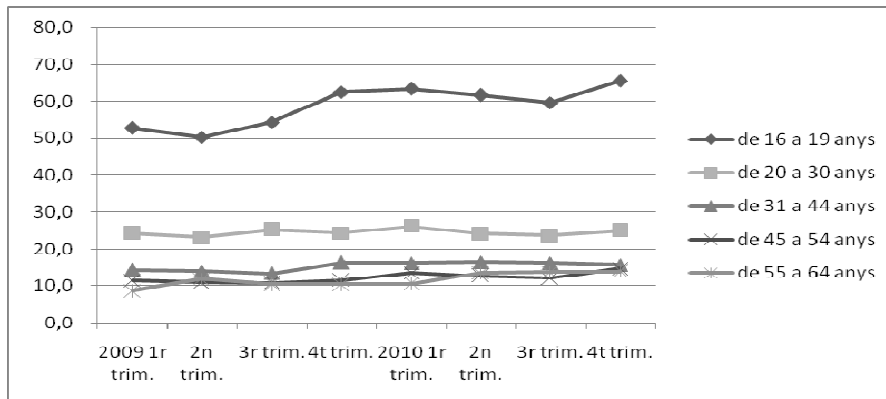
Font EPA (elaboració Secretaria de Socioeconomia CONC)

Evolució de les taxes d'atur de 16 a 64 anys per sexes (2009-2010)

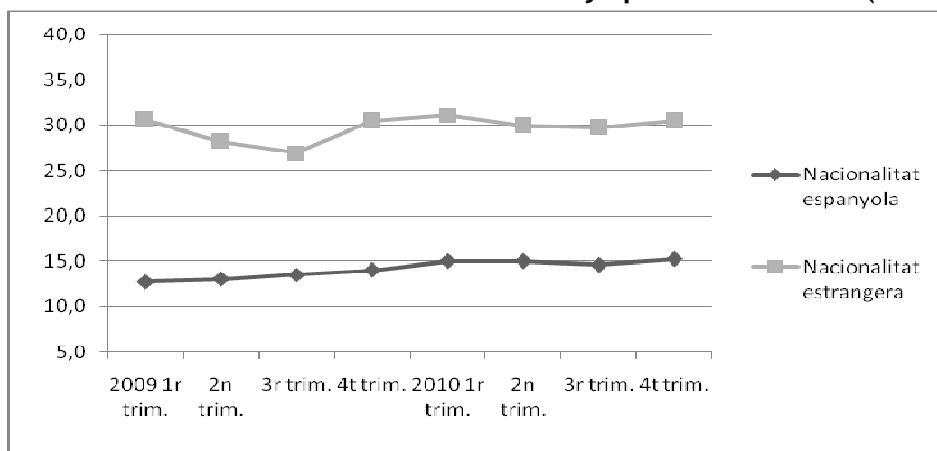
El darrer trimestre de 2010 els homes presentaven una taxa d'atur de 19,4% i les dones d'un 16,6%.

Evolució de la taxa d'atur de 16 a 64 anys per grups d'edat (2009-2010)

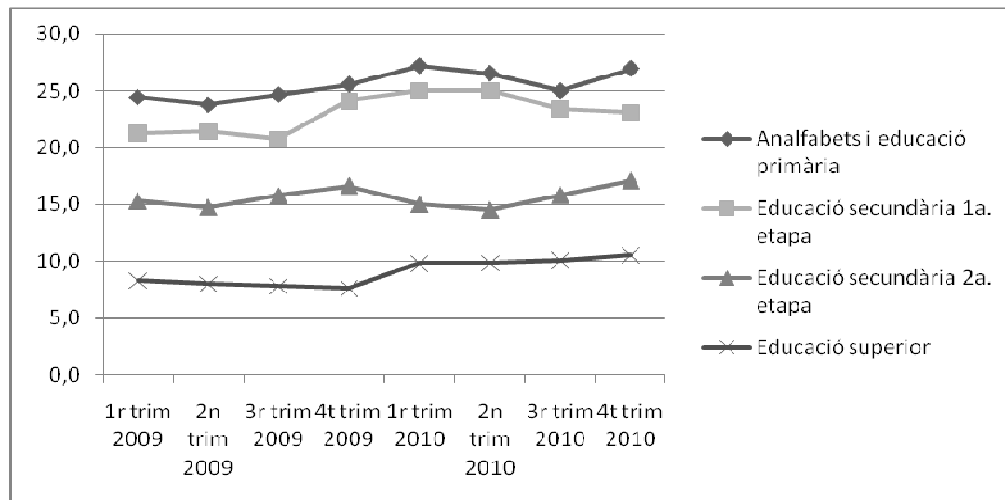

Les persones més joves són les que presenten taxes d'atur més elevades. Al darrer trimestre de 2010, les persones de 16 a 19 anys registren un 65,5% d'atur i les persones de 20 a 30 anys un 25%.

Evolució de la taxa d'atur de 16 a 64 anys per nacionalitat (2009-2010)

La taxa d'atur de les persones d'origen estranger (30,5 % el darrer trimestre de 2010) duplica la taxa d'atur de les persones de nacionalitat espanyola (15,2%).

Tenim un 10,5% d'aturats amb estudis superiors però, en canvi, s'enregistra un 27% de persones aturades analfabetes o amb educació primària i un 23% de persones aturades que tenen la 1a etapa de l'educació secundària. És a dir, que les diferències són prou significatives i la taxa d'atur augmenta a mesura que la persona presenta menors nivells formatius.

Ha augmentat la població activa per la incorporació de dones que busquen feina en sectors com l'assistència domèstica. També ha crescut l'ocupació estrangera, però en canvi no es reflecteix en les dades d'afiliació a la Seguretat Social, i es podria explicar per l'economia submergida.

Novament s'han incrementat els contractes temporals, en especial des de l'aprovació de la reforma laboral i són el 88,1% del total dels contractes realitzats a Catalunya en el 2010. Així, la taxa de temporalitat ha repuntat, sent més elevada en el sector públic (24,1%) que en el privat (16,9%). S'evidencia el que des de CCOO fa temps que venim denunciant: que la reforma laboral no ha creat ocupació al nostre país, i no ha aconseguit reduir la temporalitat del mercat de treball, tot el contrari, ja que la major part de la contractació registrada és de caràcter temporal.

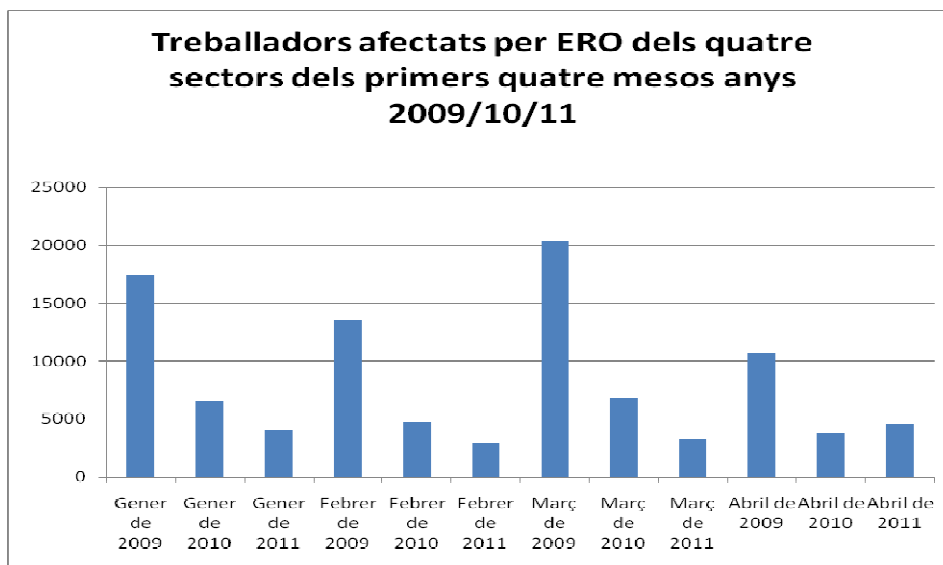
Hem d'insistir en exigir als poders públics polítiques que garanteixin la protecció econòmica de les persones que han perdut la feina i no tinguin dret a prestacions o subsidis per atur i que s'incentivi el consum de les famílies per fer créixer la demanda interna, l'activitat econòmica i, per tant, l'ocupació. La reducció del dèficit públic no pot ser l'element prioritari de les polítiques públiques, sinó que ha de ser la reactivació econòmica i el benestar dels ciutadans, per això cal garantir l'accés als

crèdits financers, mantenir el poder adquisitiu dels salaris, evitar més retallades socials i una reforma fiscal.

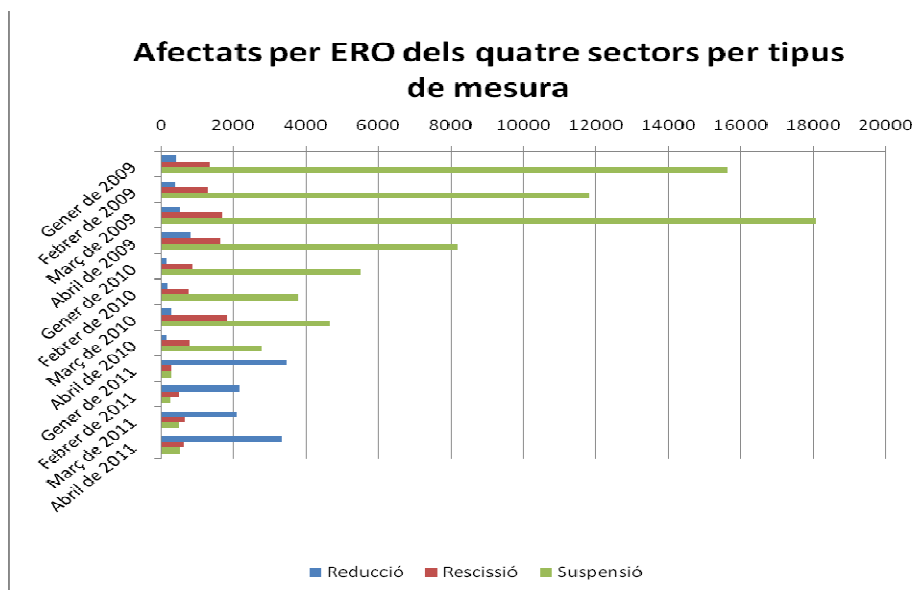
L'atur està castigant de manera clara a un nombre important de treballadors i treballadores que s'han quedat sense feina i genera dificultats d'inclusió social a joves en cerca de primera ocupació. Davant d'aquesta realitat el sindicat ha de ser capaç de contactar amb les persones afectades, sent també un factor d'utilitat per a elles. Per això cal que organitzem el treball en relació a les persones aturades en el territori, tenint presència periòdica a les oficines de treball per donar-los informació sobre els seus drets, estant en contacte amb les associacions de persones aturades que hi hagi als territoris, posant els instruments confederals (efa, fpp) al servei de les persones aturades.

4.5. Evolució expedients de regulació d'ocupació anys 2009-10-11.

La tendència dels treballadors afectats és decreixent des de 2009, que és quan es registra el major nombre d'afectacions, pel que fa als mesos de gener, febrer i març. El més d'abril la tendència decreixent de 2009 a 2010 troba una inflexió, tornant a créixer moderadament en el darrer any.

Els expedients de rescissió de contracte disminueixen, igual que els de suspensió, i els de reducció tenen la tendència inversa degut a la reforma laboral que entra en vigor el juliol de 2010.

Per sector d'activitat (totes les mesures) la indústria és qui més expedients de regulació d'ocupació registra, seguit a distància del sector dels serveis. En el sector industrial el nombre de treballadors afectats per EROs ha davallat progressivament des de 2009, experimentant una remuntada a partir de març de 2011.

Tot i que s'observa un canvi de tendència, encara es presenten EROs no justificats per motius econòmics o de producció (Derbi, Yamaha...) o d'altres, en els que la situació de fallida econòmica de l'empresa es deriva d'una mala gestió financera per part dels gestors o descapitalització, però que tenen producte i viabilitat (Cacaolat...). En aquests casos situem tots els esforços de l'acció sindical en mantenir l'activitat i exigir la concreció de nous plans industrials que garanteixin al màxim l'ocupació. Assistim també a expedients del sector del comerç que tenen relació amb la baixada del consum (PC City, Miró).

Les properes setmanes poden materialitzar-se alguns dels anuncis que des de les Administracions públiques s'estan fent en relació a expedients d'empreses i ens públics. Els desequilibris dels comptes públics tant a la Generalitat de Catalunya com a alguns ajuntaments pot ser l'excusa utilitzada per implementar-los. En aquests casos haurem d'exigir a les AAPP a més d'un comportament exemplar en la seva tramitació, negociació i alternatives, una posició responsable pel que fa a l'ocupació i la necessitat d'evitar destrucció de llocs de treball.

La situació de dificultats pressupostàries pot afectar també a les contractacions administratives que les AAPP realitzen i caldrà estar amatents, per evitar que externalitzin a les empreses, i aquestes als seus treballadors i treballadores, les retallades pressupostàries. En aquest sentit ja vàrem debatre en un comitè confederal

un protocol d'actuació on les Unions Territorial de manera coordinada amb les federacions afectades i la CONC analitzin les situacions que es creïn i defineixin les línies d'actuació per garantir l'ocupació i la seva qualitat, així com la prestació del servei que es dona.

4.6. Acomiadaments individuals.

Es comptabilitzen acomiadaments individuals amb avinença i sense, i els considerats i no presentats.

Acomiadaments	Avinença	Sense avinença	Considerats i no presentats	Total
Gener	908	927	107	1.942
Febrer	1.071	1.123	105	2.299

Reclamacions per quantitat

	Acomiadaments	Reclamacions quantitat
Gener	39.285.033	1.140.039
Febrer	27.467.251	1.323.457

5. La gestió sindical davant de les polítiques aplicades i els seus efectes sobre les polítiques econòmiques i socials

Les polítiques econòmiques que es vénen aplicant en l'actual context de pervivència de la crisi no són més que la translació de les dissenyades per la UE i pretenen guanyar competitivitat mitjançant la reducció dels costos laborals, l'afebliment de la negociació col·lectiva i la pèrdua de qualitat dels sistemes de protecció social i dels serveis públics.

Els Governos han iniciat un seguit de reformes i mesures per calmar les pressions dels mercats financers però són mesures que, com hem vist en els indicadors econòmics, estan tenint efectes negatius en la situació econòmica i social del país. D'una banda es redueix la despesa pública i d'altra es facilita a les empreses la possibilitat de fer ajustos en l'ocupació i el resultat no pot ser més que: l'empobriment d'amplis sectors, com els pensionistes, que han vist congelada la pensió; la contracció del consum per les baixades i congelacions salarials; la pèrdua de drets laborals derivada de la reforma laboral; la retallada dels serveis públics, que implica pèrdua d'ocupació

i menor i pitjor prestació de servei educatiu, de salut, d'atenció social. I mentre, no s'ha actuat sobre els sectors que han estat responsables de la crisi, ni s'ha abordat una reforma fiscal que equilibrés la contribució i esforços davant la crisi dels sectors més poderosos de la societat, ni s'ha procedit a actuar en el sistema financer, ni s'ha perseguit el frau fiscal.

5.1. La Reforma laboral i la ILP.

Després de l'aprovació de la Reforma laboral el passat estiu i de la celebració de la VG del 29-S vàrem decidir impulsar una ILP amb un text articulat que obligués als grups parlamentaris a tornar a obrir el debat sobre la reforma laboral i a fer reversibles els aspectes més negatius d'un text que ha fet més fàcil i barat l'acomiadament i ha desequilibrat els poders a l'empresa.

Amb un cert retard, degut als terminis dilatats d'aprovació per la Junta electoral dels plecs de signatures, vàrem començar la campanya de recollida de manera descentralitzada, tant a nivell federatiu amb aquests a empreses i centres de treball, i amb les Unions, amb accions de recollida al carrer i amb els entitats i associacions del territori.

El treball realitzat l'hem de valorar positivament pel que fa a l'assoliment dels objectius marcats, hem recollit a Catalunya, un total de 158.045 signatures que vàrem fer arribar a les Confederacions estatals, de les quals 108.374 les vàrem aportar la CONC. En tot cas, hem de fer una avaluació detallada del treball realitzat, per conèixer els seus resultats en termes de millora organitzativa, extensió, sensibilització, etc.

Sens dubte el treball al voltant de la ILP ha estat un element que ha facilitat el contacte directe amb els treballadors i treballadores, i amb la societat en general, i ha permès l'explicació de la inutilitat i injustícia de la reforma laboral aprovada.

El passat 16 de juny s'ha fet entrega davant del Congrés dels Diputats de més d'1 milió de signatures de la ILP *“per l'ocupació estable i amb drets”* que mostra el rebuig majoritari del món del treball a una reforma imposada. Ara haurem de mantenir la pressió sobre els grups parlamentaris perquè es comprometin amb la voluntat ciutadana explicitada per la consecució de la ILP.

5.2.- La reforma de la negociació col·lectiva.

En relació a la reforma de la negociació col·lectiva hem de dir que des del primer moment hem treballat per l'acord i l'haguéssim preferit, ja que per la pròpia naturalesa del tema és l'espai propi de l'exercici de la llibertat sindical i de l'autonomia de les parts. Però la patronal ha estat més procliu a les temptacions oportunistes i involucionistes extremes que ho ha impossibilitat. S'evidencia així que tenim un problema de interlocució pel sindicat per la pèrdua d'organicitat de la CEOE, així com per la seva subalternitat i pèrdua d'independència, tant en relació a la política partidària, com als lobbys més conservadors i als seus fòrums ideològics.

La tramitació de la reforma com a decret-llei, amb l'actual realitat de les forces presents al Congrés, no garanteix una fàcil convalidació i el futur tràmit com a projecte de llei preveu el conseqüent "ball" d'esmenes. El document vol reproduir l'equilibri que van suposar els equilibris i acords verbals del procés de negociació, en la lògica de "no anar més enllà" del que les parts, en principi, podrien haver consensuat. Però en la pràctica s'escora a les posicions de la patronal a l'afavorir algunes qüestions relacionades tant amb la desvinculació del conveni, com amb la no articulació del conveni d'empresa amb el sectorial o els possibles convenis franja. En tot cas hem de reiterar que la reforma "legal" de la negociació col·lectiva, no és la solució als problemes del sindicat en aquest àmbit central de la nostra acció i raó de ser.

No hi ha dubte que el marc legal determina i estimula tendències pel desenvolupament de la negociació col·lectiva. Algunes de la propostes de reforma poden implicar risc pel sindicalisme general, en especial les derivades d'una incontrolada descentralització desarticulada de la negociació col·lectiva a la empresa. O les referides a les possibilitats d'incomprensió del marc català de relacions laborals amb el risc de centralització en el nivell estatal.

Altres tendències poden potenciar línies de desenvolupament de la negociació col·lectiva que corresponen a objectius nostres: més sindicalització, més protagonisme de les comissions paritàries dels convenis sectorials, potenciació dels mecanismes extrajudicials de solució de conflictes, més pautes d'agilitat del propi procés negociador, o més potencialitats per establir l'estructura de negociació en l'àmbit de CCAA i la superació d'àmbits territorials provincials o sectorials febles.

Altres tendències plantegen nous reptes a la cultural sindical, com el fet d'incorporar la possibilitat de l'arbitratge obligatori al sistema, tot i que sense menystenir el dret de vaga i el de la tutela judicial efectiva de les persones.

En tot cas, i com sempre, el que determinarà l'evolució de la negociació col·lectiva, des del nou marc legal, serà la correlació de forces, i la nostra capacitat d'organització, mobilització i proposta ordenada. Ara haurem d'estar atents al tràmit parlamentari, incidint en el procés per evitar que en el ball d'esmenes s'introdueixin desregulacions de la negociació col·lectiva que facilitin una major individualització de les RRLL o la pèrdua d'eficàcia general dels convenis. I en paral·lel haurem d'incidir clarament en la negociació que tenim oberta o les que s'obrin properament per forçar la introducció d'aquelles regulacions que hem vingut situant en la negociació i, en especial, reforçar el paper de les comissions paritàries i la seva intervenció dinàmica en el desenvolupament del conveni, la seva capacitat d'intervenció en la resolució dels conflictes descentralitzats, l'impuls del marc català de negociació col·lectiva, l'impuls del paper del TLC com a òrgan que faciliti la desjudicialització, entre d'altres qüestions. En qualsevol cas haurem de definir col·lectivament, un cop s'aprovi el text legal, l'estratègia per intervenir i garantir al màxim el paper i l'eficàcia de la NC i el paper del sindicat en aquesta.

5.3. La situació del sistema financer i la transformació de les caixes.

La situació econòmica està marcada també per la manca d'accés al crèdit de famílies, autònoms i petites i mitjanes empreses, la qual cosa està sent una de les principals dificultats per reactivar el consum i l'activitat econòmica. I el Govern segueix sense abordar una reforma financera en profunditat, deixant les accions en aquest àmbit limitades a la transformació de les caixes d'estalvi.

Des de CCOO hem criticat que s'utilitzi la necessitat de capitalització que tenen les caixes per liquidar un model que compleix una funció social i juga un paper de complementarietat del que juga la banca. Hem impulsat la creació d'una plataforma amb d'altres entitats socials per reclamar el manteniment del que hem anomenat "model català de caixes", remarcant així la contribució d'aquest model a la no exclusió financera, en especial de les pimes, la contribució a l'equilibri i desenvolupament territorial, en especial a través del paper de les obres socials i la garantia de la participació dels treballadors i d'entitats socials en els òrgans de govern d'unes entitats que per llei han de revertir els seus beneficis en l'obra social.

I més enllà de la posició en relació a les caixes hem de seguir insistint que el Govern abordi una reforma integral del sistema financer, penalitzant el crèdit especulatiu i afavorint el productiu; regulant l'accés al crèdit de famílies i empreses, en especial les pimes; garantint la transparència i control del funcionament; evitant les pràctiques retributives perverses dels alts directius, etc...

5.4.- La formació per a l'ocupació.

S'han iniciat les negociacions bipartides entre sindicats i patronal per assolir el 5è Acord de formació per a l'ocupació abans de l'estiu. Aquestes són unes negociacions de particular importància, en especial perquè tothom coincideix en la importància de la formació per a l'ocupació per a contribuir a una millor qualificació dels treballadors i treballadores com element per millorar la innovació a l'empresa, però també com a element que permeti un millor desenvolupament personal i professional en el treball i una major seguretat davant els canvis de l'economia i com a factor per reforçar les apostes per l'estabilitat laboral.

És per això que ens plantejem en l'actual negociació els següents elements: estendre el dret individual i col·lectiu a la formació, millorant la nostra capacitat per fer-lo efectiu en especial a través de la negociació col·lectiva; desenvolupar plenament el Sistema Nacional de les Qualificacions i de Formació professional; reforçar la participació i el diàleg social en formació, en especial el nostre paper en la direcció, planificació i gestió del sistema; garantir el finançament adequat i suficient del sistema, millorant l'eficiència i eficàcia en l'aplicació i gestió dels recursos.

Sens dubte aquest plantejament ens obliga a revisar el nostre paper, on hem de deixar de ser proveïdors de formació per passar a garantir l'acció sindical i institucional en relació a la formació. Sabem que això pot tenir efectes materials concrets en relació a les nostres pràctiques i el nostre funcionament i hem d'estar preparats.

5.5. Reglament d'estrangeria.

Aquest abril el govern central va aprovar el nou reglament d'estrangeria amb un retard d'un any i mig i que està limitat per la negativa Llei d'estrangeria. Des de CCOO de Catalunya hem intentat influir en l'elaboració del nou reglament, des de la via del diàleg social, on participa la Confederació estatal, com també per altres vies. Algunes coses hem aconseguit, útils sindicalment, com el cas de l'arrelament laboral (justificar per via judicial o Inspecció de Treball 6 mesos treballant sense papers en lloc de 12 mesos per aconseguir el permís de residència i treball), també en millorar el tracte jurídic i administratiu a les dones víctimes de violència de gènere, o en les renovacions de permisos de residència i treball. Des del CITE estem organitzant assemblees informatives en tot el territori de Catalunya.

D'altra banda, des de la Secretaria d'Immigració s'organitza el mes de juliol una sessió informativa sobre el reglament, en la qual participaran, a part dels assessors i assessores del CITE, assessors i assessores laborals, companys i companyes del Gabinet

Jurídic, per aclarir les novetats i afavorir la coordinació, tant per les denúncies a la Inspecció de Treball, com les de caràcter judicial.

Una de les coses negatives que incorpora respecte a la Llei d'estrangeria són les limitacions al reagrupament familiar, una limitació al dret de viure en família o la falta d'un reglament per al funcionament dels Centres de Internaments.

5.6. El pla de lluita contra l'economia submergida.

A finals d'abril el Govern espanyol aprova el RD-Ley 5/2011 de 29 d'abril, de mesures per a la regularització i control de l'ocupació submergida. La norma aprovada no la podem compartir i ja l'hem denunciat públicament, ja que ni serà útil per combatre eficaçment l'economia submergida, ni permetrà millorar les condicions de treball i de vida dels treballadors i treballadores que estan en aquesta situació. Es calcula que es deixa d'ingressar a la Seguretat Social uns 13.000 MEUR. Un pla eficient i just per lluitar contra l'economia submergida permetria fer aflorar bona part d'aquesta riquesa i aplicar-la a evitar les actuals polítiques nocives pels treballadors que fan els governs. Les crítiques que fem al text són:

- La norma es centra en les empreses i no en els treballadors, ni tan sols en els autònoms, a qui anava en teoria més adreçada. I a més no interpreta bé la normativa sobre estrangeria.
- No estableix mecanismes fiscals, quan un dels seus objectius era millorar els ingressos públics mitjançant la lluita contra el frau fiscal.
- Permet que siguin contractats de forma temporal aquells treballadors "enxampats" sense relació laboral. Abans, quan la ITSS aixecava acta d'infracció però no alta a la Seguretat Social, suposava que aquella persona tenia un contracte indefinit (s'aplicava allò que en cas de contractació indefinida no és necessari registre de contracte per escrit), actualment amb acta es reconeixien 4 anys de cotitzacions. Ara no, ara poden fer-te un contracte de mínim 6 mesos. I a més l'empresa que (obligada) contracti, es podrà bonificar, pervertint-se el fi de la norma.
- No es preveu ampliar els mitjans de la ITSS per a dur a terme les inspeccions i les sancions.
- La norma limita la retroactivitat, en cas de detectar frau, a la data en què es constata el frau de llei (al principi es preveia el 31 gener de 2011).

- La no retroactivitat perjudica a nivell laboral però a més redueix el dret a prestacions/subsidis per atur i a pensió pública, ja que no es reconeixen cotitzacions socials anteriors.
- Queda exclòs de la regulació el Règim Especial d'empleats/des de la llar.
- Es determina un període voluntari (fins el 31 de juliol) dins del qual les empreses poden acollir-se a la regularització (confessar) sense cap exigència ni sanció.
- A partir de juliol de 2011 s'endureixen les sancions, es prohibeix que l'empresa sancionada pugui contractar amb l'Administració durant 2 anys i hi ha responsabilitat subsidiària de les empreses contractants sobre les subcontractes.

Hem de seguir exigint un autèntic pla contra l'economia submergida i el frau fiscal. Hem d'exigir que s'incrementi la plantilla de la Inspecció de Treball i que l'administració estableixi una línia d'actuació prioritària.

6. L'acció sindical en un context de dificultats.

6.1. L'estat de la negociació col·lectiva.

Sens dubte aquest 2011 està influït per un seguit de factors negatius que limiten la consecució dels objectius marcats. Alguns dels factors que estan influïnt en l'estat de la negociació:

- Els propis d'un context de crisi profunda que es manifesta de manera molt diversa en els sectors d'activitat i empreses.
- Les polítiques generalitzades de retallada pressupostària de les administracions públiques, que afecta directament les retribucions, l'ocupació pública i el consegüent desmantellament de serveis públics.
- Aquesta afectació directa a la funció pública (l'ensenyament, la sanitat) es trasllada als sectors concertats de servei públic i social, i a un conjunt molt ampli de sectors privats que tenen una forta dependència de la inversió pública.
- Una estratègia patronal que de forma oportunista i de forma continuada, en 2009, amb el qüestionament dels increments salarials pactats, en 2010, amb la reforma laboral, i aquest 2011, amb la reforma de la negociació, bloqueja i retarda el normal desenvolupament de la negociació.

En aquesta situació les federacions, en un context difícil de reestructuracions econòmiques de sectors sencers, des de les fusions de les entitats financeres, el sector de la moto, o la retallada general de serveis en les administracions i serveis públics, i de múltiples expedients de regulació d'ocupació, han aconseguit mantenir el seguiment de la negociació, tancant renovacions o acords satisfactoris, especialment en convenis col·lectius pendents de 2010, o les renovacions de 2011.

Malgrat això hi ha un retard en la constitució de les comissions negociadores dels nous convenis 2011 en els convenis sectorials de sectors d'activitat febles.

Una reflexió: els conflictes en relació a la negociació col·lectiva, especialment en l'àrea pública, han tingut, com és lògic, la seva expressió en els espais generals de mobilització del sindicat contra les polítiques governamentals, però amb intensitat desigual, en els diferents moments d'aquest any llarg de mobilitzacions. El 14 de maig va ser un moment central. Important, també, per la confluència del conflicte laboral amb les diferents plataformes ciutadanes i socials.

Ara bé, reconeixent que l'expressió dels conflictes laborals sectorials en la negociació té els seus propis ritmes en cada sector, especialment per la necessitat de respostes concretes en el procés de negociació, és sempre important que el conflicte laboral concret millori el seu nivell de coordinació i expressió en les mobilitzacions generals. És, al mateix temps, una forma de reforçar la problemàtica del conflicte sectorial o d'empresa concret, des dels centres de treball, amb la mobilització general.

Pel que fa als continguts concrets de la negociació tancada, i a falta d'una anàlisi detallada, es pot assenyalar la tendència a centrar-se en els aspectes econòmics. Fins al maig els increments salarials conveni, s'han mantingut, gràcies a la renovació de convenis encara vigents en 2011, en el 2,70%, segurament és previsible un descens, compensat pel manteniment de les clàusules de revisió salarial que mantenen una protecció del 85%, i davant d'una inflació del 3,5%.

Alguns dels convenis col·lectius més significatius bloquejats i negociacions amb dificultats.

- La negociació de la funció pública de Catalunya, davant la política del Govern que intenta donar per fet i consolidar les retallades retributives de l'últim període, que han significat una forta pèrdua de poder adquisitiu, incorporant noves retallades generalitzades. El mateix fenomen en les administracions locals i en ambdós casos amb ajustos d'ocupació.

- Altres convenis col·lectius bloquejats i relacionats amb les retallades de les polítiques pressupostàries i l'actitud oportunista de l'empresariat, són el de la XHUP, atenció domiciliària, o el de transport sanitari.
- Dificultats en sectors industrials on la negociació conflueix amb situacions de reestructuració i EROs en les empreses. És significatiu que en el sector metal·lúrgic s'han produït 190 sol·licituds de desvinculació salarial del conveni col·lectiu. L'important acord per procedimentar la desvinculació salarial assolit aquest mes serà una contribució per evitar aquests conflictes de manera negociada.
- Tenim bloquejats els convenis estatals de banca i d'estalvi, telemàrqueting i consultores (TIC). Bloqueig en el conveni del cava i begudes refrescants. Bloqueig en el conveni de Catalunya de neteja d'edificis i locals. Bloqueig en el conveni d'ensenyament no reglat.
- Negociació difícil en els convenis de químiques, tèxtil i estacions de servei. I retards en els convenis de comerç de Tarragona.

6.2.- Accidents de treball i sinistralitat.

Pel que fa a accidents de treball i sinistralitat el 1er. trimestres de 2011 s'han produït a Catalunya 29.511 accidents de treball (AT): 25.520 dins de la jornada de treball i 3.991 en anar a la feina o en tornar-ne (*in itinere*). Comparat amb el 1er trimestre de 2010, és una disminució del total de -4,15%. En AT en jornada, és de -2,60% i en els AT *in itinere* han disminuït en un -13,03%.

AT en jornada i amb baixa (Valors absoluts)	Gener - Març 2011				Gener - Març 2010				% Variació				
	Lleus	Greus	Mortals	Total	Lleus	Greus	Mortals	Total	Lleus	Greus	Mortals	Total	
Quatre sectors	Barcelona	19336	123	11	19470	19946	147	15	20108	-3,06%	-16,33%	-26,67%	-3,17%
	Girona	2395	21	7	2423	2301	17	2	2320	4,09%	23,53%	250,00%	4,44%
	Lleida	1400	11	2	1413	1399	14	1	1414	0,07%	-21,43%	100,00%	-0,07%
	Tarragona	2195	17	2	2214	2341	14	2	2357	-6,24%	21,43%	0,00%	-6,07%
	Catalunya	25326	172	22	25520	25987	192	20	26199	-2,54%	-10,42%	10,00%	-2,59%

Tanmateix, en l'accidentalitat desglossada per sectors, les magnituds tenen diferents característiques.

AT en jornada i amb baixa (Valors absoluts)		Gener - Març 2011				Gener - Març 2010				% Variació			
		Lleus	Greus	Mortals	Total	Lleus	Greus	Mortals	Total	Lleus	Greus	Mortals	Total
Construcció	Barcelona	2504	20	3	2527	2757	32	5	2794	-9,18%	-37,50%	-40,00%	-9,56%
	Girona	487	5	0	492	449	4	0	453	8,46%	25,00%		8,61%
	Lleida	256	2	1	259	237	5	0	242	8,02%	-60,00%		7,02%
	Tarragona	407	5	1	413	483	4	0	487	-15,73%	25,00%		-15,20%
	Catalunya	3654	32	5	3691	3926	45	5	3976	-6,93%	-28,89%	0,00%	-7,17%
AT en jornada i amb baixa (Valors absoluts)		Gener - Març 2011				Gener - Març 2010				% Variació			
		Lleus	Greus	Mortals	Total	Lleus	Greus	Mortals	Total	Lleus	Greus	Mortals	Total
Indústria	Barcelona	4900	24	3	4927	5132	45	2	5179	-4,52%	-46,67%	50,00%	-4,87%
	Girona	688	6	3	697	654	4	2	660	5,20%	50,00%	50,00%	5,61%
	Lleida	341	3	0	344	371	4	1	376	-8,09%	-25,00%	-100,00%	-8,51%
	Tarragona	475	4	0	479	536	3	0	539	-11,38%	33,33%	0,00%	-11,13%
	Catalunya	6404	37	6	6447	6693	56	5	6754	-4,32%	-33,93%	20,00%	-4,55%
AT en jornada i amb baixa (Valors absoluts)		Gener - Març 2011				Gener - Març 2010				% Variació			
		Lleus	Greus	Mortals	Total	Lleus	Greus	Mortals	Total	Lleus	Greus	Mortals	Total
Serveis	Barcelona	11774	77	5	11856	11924	66	8	11998	-1,26%	16,67%	-37,50%	-1,18%
	Girona	1117	6	3	1126	1115	7	0	1122	0,18%	-14,29%		0,36%
	Lleida	717	5	1	723	709	4	0	713	1,13%	25,00%		1,40%
	Tarragona	1180	8	1	1189	1219	4	2	1225	-3,20%	100,00%	-50,00%	-2,94%
	Catalunya	14788	96	10	14894	14967	81	10	15058	-1,20%	18,52%	0,00%	-1,09%

Malgrat el descens del -0,93% respecte a l'últim trimestre de 2010 de la població ocupada assalariada del primer trimestre de 2011 (Font: EPA), els índexs d'incidència dels AT en jornada augmenten en tots els tipus de gravetat, amb la qual cosa hem d'insistir en la necessitat d'exigir al Govern la importància de mantenir i impulsar les polítiques preventives, i en especial posar en marxa els compromisos no complerts contemplats en l'estratègia catalana.

En aquest sentit denunciar que el Govern de la Generalitat de Catalunya vulgui trencar l'acord assolit amb GISA l'any 2002 després d'un procés de mobilitzacions contra l'alt nombre d'accidents a l'obra pública. Hem de pressionar el Govern per mantenir els compromisos i negociar la seva concreció.

6.3. Polítiques d'igualtat.

Com ja situàvem a l'inici de la crisi, aquesta seria utilitzada com excusa per frenar algunes de les qüestions que en els darrers anys havíem avançat. Un cas concert és el que fa referència a les polítiques d'igualtat en el treball, i en especial a les polítiques d'igualtat de gènere. Veiem com l'elaboració de Plans d'igualtat a les empreses s'està

ressentint i caldrà que en la negociació col·lectiva seguim establint propostes clares al respecte.

En aquest apartat hem de fer esment també al nivell de compliment de la LISMI i a la necessitat de seguir impulsant els acords per la gestió de la diversitat d'origen en el treball, un element aquest últim avui d'enorme actualitat i necessitat davant de l'auge de les actituds racistes i xenòfobes.

6.4. Consell Català de Relacions Laborals (CCRLL).

Com apuntem més endavant, amb la Llei Òmnibus, el govern de CiU no només fa un exercici de manca de transparència, deixant fora els agents socials dels àmbits de la participació institucional, sinó que, per aquesta via, intenta anul·lar les organitzacions sindicals com a agents socioeconòmics.

Amb aquesta modificació legislativa, el Govern de la Generalitat intenta limitar la nostra participació en l'àmbit de relacions laborals i més concretament situar-lo al Consell de relacions laborals.

És precisament en allò que es refereix al CCRLL, l'únic espai de participació on les modificacions legislatives que es plantegen han pogut ser consensuades. Es constitueixen dues comissions més, la de RSE i s'incorpora al Consell l'Observatori del Treball. En relació a la capacitat de les organitzacions, tant sindicals com patronals, per nomenar els seus representants a les comissions tècniques, on fins ara només podien ser nomenats entre els membres del plenari i els seus substituïts, amb aquesta modificació es podran nomenar a companys i companyes que no tenen aquesta condició.

No obstant, amb aquestes modificacions solament no resoldrem els problemes actuals que té el Consell, alguns d'ells heretats de l'anterior Govern i altres que són nous. La manca d'un projecte global, la clarificació de les funcions de cadascú dels espais (comissió de coordinació, plenari del consell i comissions de treball), la descoordinació entre els diversos representants del Govern, fan molt difícil abordar els debats que en aquest moment tenim a sobre de la taula.

Si volem que durant els propers anys el CCRLL jugui un paper fonamental en l'articulació del marc català de relacions laborals, és imprescindible abordar de manera urgent aquests problemes però, sobretot, és imprescindible dotar-lo de més recursos i de més autonomia.

6.5. El TLC.

L'any 2010 s'han dut a terme més de 1200 actuacions de mediació al TLC (més de la meitat corresponen a les Federacions d'Indústria, FSC i Sanitat). S'evidencia així la seva utilitat per la solució de la conflictivitat, ja que descansen en el coneixement que sindicats i patronal tenim dels canvis en l'organització del treball.

És per això que cal reclamar a la Generalitat de Catalunya que mantingui els compromisos amb el TLC i el seu funcionament. La Generalitat de Catalunya volia aprofitar el context de retallades pressupostàries per disminuir l'assignació econòmica a la fundació que gestiona el TLC i al mateix temps qüestiona el caràcter autònom de l'ens. Juntament amb la patronal hem fet veure a la Generalitat de Catalunya la necessitat de mantenir tant l'assignació com el funcionament autònom i el compromís del govern amb l'òrgan.

Hem vist durant la negociació de la reforma de la negociació col·lectiva les potencialitats del TLC per intervenir en el seu desenvolupament. Ara toca que reforcem la seva utilitat.

6.6. La necessitat de reforçar els nostres valors

La formació sindical és un indubtable instrument de la nostra organització per desenvolupar política organitzativa i per reforçar les capacitats d'acció sindical dels nostres delegats/des i quadres sindicals. Hem arribat a l'objectiu que ens havíem proposat de realitzar un increment en el nombre de cursos de formació adreçada a quadres sindicals, arribant a un 29,15% del total d'alumnes, envers el 22% de l'any anterior. La formació sindical bàsica i la formació sindical en salut laboral mantenen les dimensions i volums de l'execució dels últims anys i també hem reforçat l'aliança estratègica amb les universitats públiques, tot organitzant cursos vinculats a l'àmbit socioeconòmic i tecnojurídic. Hem organitzat l'experiència formativa "*formació x l'acció: treball, cultura i valors*", coordinada per col·laboradors del món universitari i adreçada a quadres i dirigents sindicals, que també ha tingut i tindrà una translació a nivell territorial.

Amb la idea de tornar a cercar la proximitat amb el nostre actiu sindical, properament tornarem a encetar l'organització d'actes de lliurament de diplomes a la finalització dels cursos de formació sindical, amb un desenvolupament territorial allà on sigui possible, amb l'objectiu de posar en valor la formació sindical com a dret dels treballadors/res, reforçar el vincle i la proximitat i donar elements de visió global i estratègia sindical al nostre actiu de delegats/des, quadres i dirigents sindicals.

Volem continuar explorant aquests espais entre el món sindical i el món universitari i la seva posada en marxa ens indica que haurem de buscar més espais compartits que ens permetin reforçar la dimensió sociopolítica del discurs i les pràctiques del nostres delegats i quadres sindicals. També estem reforçant a l'intern de les organitzacions confederades el debat sobre "ètica i valors" al propi sindicat amb l'edició del llibre que porta el mateix títol i que vam presentar el passat mes de maig amb el poeta i crític social, Luis García Montero.

L'àmbit de cultura va coordinar una setmana cultural del primer de maig farcida d'actes al conjunt del territori i que ens donen sentit com a organització, tals com l'homenatge a Miguel Núñez a través del còmic "*Mil vidas más*" i la pel·lícula-documental d'Albert Solé "*Al final de la escapada*". Destacar també l'acte de reconeixement a les trajectòries de Jordi Nadal i Josep Fontana, proposat per la nostra Fundació Cipriano García en el marc del premi Ángel Rozas i la vitalitat a la segona edició del premi a la Lluita feminista Aurora Gómez.

Per últim destacar que els propers 6 i 7 de juliol a Castelldefels organitzarem la nostra XIX Escola d'Estiu amb el títol: "*Construïm alternatives des de la proximitat i els valors*", on esperem poder continuar en el nostre espai de reflexió i debat amb un interessant programa en el qual parlarem de sindicalisme europeu, crisi, valors, comunicació, economia crítica, ciutadania i aliances socials, entre d'altres temes.

6. 7. Galeuscat

El passat mes de juny s'ha organitzat la IV edició del Galeuscat sindical a Santiago de Compostela. Estem reforçant aquests espais compartits de debat i reflexió sindical perquè la nostra manera de fer sindicalisme contempla la nostra realitat nacional que volem posar en valor, també perquè entenem que compartir i contrastar experiències en matèria de diàleg social ens permet col·laborar en la construcció de propostes sindicals semblants i per últim perquè la realitat de la NC ha de contemplar la realitat socioeconòmica i laboral del territori. Haurem de trobar espais i fórmules que ens permetin, garantint la participació sindical, reforçar el paper dels convenis autonòmics.

El proper 2011 haurem de ser amfitrions del V Galeuscat i fer una valoració de les trobades produïdes en aquest mandat i posar en discussió la utilitat sindical d'aquestes trobades.

7. Els Plans d'ajust, conseqüències socials i la resposta necessària

A l'hora d'analitzar els Pressupostos de la Generalitat de Catalunya els hem de posar en el mateix paquet junt a la llei d'acompanyament, amb la llei Òmnibus i amb la pràctica eliminació de l'Impost de successions per veure que estem davant no d'un ajust conjuntural de les despeses a la insuficiència dels ingressos sinó davant la voluntat política de dur a terme una reforma estructural en la forma de proveir béns i serveis públics i passar d'un model de provisió pública, de qualitat i d'accés universal, a un model que obre la porta a una creixent mercantilització d'aquesta provisió, posant en perill els nivells de cohesió social assolits aquests anys.

7.1. Pressupost 2011. Retallar despesa, reduir (eliminar) l'Impost de Successions.

Els PGC pel 2011 són uns pressupostos que hem qualificat de injustos socialment i econòmicament inútils perquè endarreriran encara més la sortida de la crisi. Els pressupostos suposaran retallar recursos bàsics per a la ciutadania i destrucció d'ocupació a Catalunya. L'augment de les llistes d'espera, el tancament de serveis hospitalaris, l'increment del nombre d'alumnes de les escoles, la retallada de recursos per atendre la ciutadania i dels serveis socials... - que ja s'han iniciat i que han provocat nombroses manifestacions de rebuig - continuen en la lògica de fer pagar la crisi als qui no l'han provocat i posen en risc la cohesió social del país.

Uns pressupostos que són ineficaços econòmicament perquè no encaren el principal repte per sortir de la crisi, que és la generació d'ocupació, i injustos socialment, perquè carreguen els costos de les retallades en la majoria de la població, i molt especialment en els serveis públics universals.

És una irresponsabilitat que el Govern retalli diners destinats als serveis bàsics a la ciutadania mentre renuncia a recaptar impostos de les famílies més riques de Catalunya amb la pràctica eliminació de l'impost de successions. Per equilibrar els comptes públics és imprescindible actuar també sobre els ingressos, a través d'una reforma fiscal que acabi amb els privilegis fiscals dels qui més guanyen, elimini la discriminació que pateixen les rendes del treball respecte les del capital, atacar el frau i l'evasió fiscal, i l'economia submergida, i equiparar-nos fiscalment als països europeus.

7.2. La modificació de la RMI, un atac a la cohesió social.

El Govern de la Generalitat ha modificat la Llei 10/1997 de la renda mínima d'inserció, i ho ha fet de forma poc transparent, utilitzant el Projecte de llei de mesures fiscals i financeres que acompanya el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a 2011.

El programa interdepartamental de la RMI va néixer el 1990, com a resposta a la situació de desprotecció social i econòmica que la crisi, el creixement de l'atur i l'enduriment en l'accés a les prestacions per atur van provocar, i ho va fer gràcies al consens entre els sindicats majoritaris i el Govern Pujol.

Ara, un nou Govern de CiU decideix, unilateralment, modificar radicalment el PIRMI, sense obrir cap àmbit de diàleg social i contradient allò que l'Acord estratègic, encara en vigor fins a finals d'any i amb el compromís adquirit en l'Acord d'investidura per part de l'Executiu de donar-li continuïtat, determina respecte la necessitat de redissenyar la RMI per millorar la cobertura que ofereix, incrementar i adaptar les mesures d'inserció que l'acompanyen i adaptar-la als nous perfils de l'exclusió a Catalunya.

Hi ha 176.380 persones aturades registrades que no disposen de cap tipus de protecció econòmica, el que suposa el 29,3% del total d'aturats, si es té en compte que no totes les persones sense feina consten en aquest registre, la xifra de desprotecció pot ser molt superior, i té una tendència a l'alça mes rere mes, atès que l'atur de llarga durada està provocant que tant prestacions contributives com subsidis per atur vagin reduint-se a mida que es prolonga la crisi. L'INE calcula en més de 168.000 el total de llars sense que cap membre treballi. Davant d'aquest escenari, el Govern limita l'accés a la RMI a milers de potencials beneficiaris.

La nova residència exigida per a accedir al dret suposa que persones amb la mateixa necessitat assistencial rebin un tracte diferent per raó del seu origen. Cal no oblidar que la norma vigent ja exigeix la condició de residència legal al nostre país, per tant, requerir un mínim de residència continuada i efectiva a Catalunya de dos anys d'antelació a la sol·licitud només persegueix reduir el nombre de persones que puguin accedir a la RMI, podent vulnerar, així, un dret a persones que de forma legal resideixen i han pogut estar treballant al nostre país. El risc d'exclusió social i econòmica de les persones immigrants és superior, ja que no tenen un coixí familiar ni social al país d'arribada.

Per altra banda, es deixa sense efecte la modificació que reduïa d'un any a quatre mesos el període de còmput del límit d'ingressos. Això suposarà que persones o unitats

familiars que hagin perdut l'ocupació i hagin percebut algun ajut econòmic temporal podran quedar exclosos de la RMI si la percepció s'ha produït en el darrer any, sense que disposin, tampoc, de recursos econòmics de subsistència, ja que ha de recordar-se que la RMI és el darrer recurs econòmic per a moltes persones aturades. La situació de necessitat econòmica pot ser, en alguns casos, límit.

CCOO de Catalunya denunciem una modificació legislativa que només respon a la voluntat reduir el cost del programa de la RMI, sense tenir en compte el seu objectiu primordial: la inserció social i laboral i la cobertura econòmica de les persones desprotegides. Enlloc de repensar la RMI per a adaptar-la a la nova realitat social, marcada per l'atur i una creixent desprotecció econòmica, amb la implementació de la renda garantida de ciutadania, dret reconegut per l'Estatut d'Autonomia de Catalunya com a darrera garantia d'ingressos per a qui no té feina ni recursos alternatius, i amb l'establiment d'itineraris d'inserció personalitzats que facilitin el seu retorn al mercat de treball, el Govern s'ha limitat a endurir les condicions d'accés, posant greument en perill la cohesió social del nostre país.

7.3. La Llei Òmnibus: dels ajustos conjunturals a les reformes estructurals.

El Govern ha aprovat l'Avantprojecte de Llei Òmnibus, que és una mostra més de la manca de transparència i desconsideració cap als àmbits de participació institucional, ja que aquestes mesures no s'havien comentat en cap àmbit de participació institucional. L'avantprojecte presentat no s'acompanya de justificació tècnica ni econòmica que justifiqui ni demostrï la bondat de les mesures que es plantegen.

Malgrat la Llei proposada s'anomena per la simplificació i racionalització administrativa i la reactivació econòmica, moltes de les mesures que incorpora no tenen res a veure ni amb l'agilitat ni amb la millora de l'economia, ans al contrari, signifiquen un retorn a models fracassats, com és el cas de la política industrial. A més, comporten una pèrdua de garanties i drets dels ciutadans i ciutadanes i un retrocés greu en temes socials i mediambientals. S'eliminen drets que s'havien regulat mitjançant lleis del Parlament de Catalunya desplegant el capítol de drets i deures de l'Estatut (habitatge, medi ambient,..). Suposa buidar de contingut el capítol de drets i deures del Estatut. I s'eliminen controls democràtics i parlamentaris i es limita, quan no es suprimeix, la participació institucional dels agents socials.

Tanmateix el projecte de llei incideix en l'eliminació d'àmbits de participació institucional, destacant:

- Amb la derogació de la Llei de política industrial, desapareix el Consell de política industrial i la possibilitat de creació de les meses sectorials.
- En relació al transport, es suprimeix la Comissió de transport de Catalunya i s'elimina la participació de les organitzacions sindicals i empresarials més representatives al Consell d'administració dels Aeroports de Catalunya i al Consell Assessor dels Ports de Catalunya.
- Es suprimeix la participació de les organitzacions sindicals més representatives al Consell de direcció de l'Agència Catalana de Consum.
- Al Consell d'administració de l'ACA (Agència Catalana de l'Aigua) es continua discriminant els sindicats majoritaris, atorgant-los un paper únicament d'observadors.

En definitiva, la Llei Òmnibus si no aconseguim que es modifiqui substancialment en el tràmit parlamentari obre la via a un canvi de model on prevalen els negocis sobre els drets socials i la preservació del medi ambient.

7.4. La resposta a les retallades, ordint aliances, acumulant forces.

La resposta a les retallades ha estat un dels elements de treball sindical d'aquest darrer període en què hi hem esmerçat importants esforços. Una resposta que ha articulat la contesta sectorial amb la social, reforçant la unitat sindical amb les diferents opcions que actuen en cada sector i reforçant les aliances socials amb aquelles entitats i associacions amb qui compartim el nucli dur del model social.

L'impacte major de les retallades l'hem vist en el sector de la salut i en l'educatiu, però afecta, encara que no s'ha vist fins ara de manera tan clara, als diferents sectors públics, des de les empreses públiques als diferents serveis de l'administració. Ara, després del 22-M assistirem també a polítiques similars des dels ajuntaments amb problemes pressupostaris. Sectorialment s'han produït respostes diverses i s'han coordinat en el marc de l'àrea pública, recalçant les concentracions als centres de salut i les concentracions i pancartes a les portes de les escoles. El punt àlgid de les protestes fou els passat 14 d'abril i el 8 de juny, on es va confluïr en concentracions a la Plaça Sant Jaume.

Som conscients que la resposta sindical als efectes negatius que està tenint la política de retallades sobre les condicions de treball, troba moltes dificultats per fer avançar propostes possibles en les meses de negociació, tant per la poca voluntat negociadora del Govern com per les pròpies dificultats per negociar retallades. Cal per tant impulsar el màxim d'unitat sindical al voltant de l'estratègia a seguir, cal generar el màxim de participació entre els treballadors i treballadores, explicant els efectes de

les retallades i les alternatives, cal reforçar la capacitat representativa del sindicat i cal exigir al Govern que retiri les propostes més agressives i, en especial, que garanteixi l'ocupació.

En paral·lel, i des de la xarxa d'entitats socials i plataformes que es va ordinar, ja des dels inicis dels processos de mobilització i que es va consolidar al voltant del 29-S, es va situar la necessitat de promoure una àmplia resposta ciutadana que expressés el rebuig a les retallades i exigís el manteniment de l'actual model de provisió de béns i serveis públics. Això va permetre la convocatòria per més de 200 entitats i associacions diverses de la manifestació del passat 14 de maig, que va ser un èxit de participació, que vàrem xifrar amb més de 200.000 persones en l'acte central a Barcelona i que va tenir també accions específiques a Girona, Lleida, Tarragona i Tortosa.

Cal mantenir el treball de la xarxa d'entitats i aprofundir en aquesta aliança perquè el combat contra les retallades pressupostàries ve més enllà del debat dels pressupostos del 2011, ja que el que queda clar és que hi ha una voluntat política d'avançar cap un model diferent de provisió de béns i serveis bàsics per a la ciutadania. El caràcter universal, de qualitat, gratuït, que caracteritza el model públic de provisió de serveis que hem construït aquests anys, està sent qüestionat i s'avança vers un model de provisió mercantilitzada, on comencen a apuntar-se elements de copagament, mercantilització, assistencialisme, etc. I això requereix de la màxima capacitat de resposta organitzada i la xarxa d'entitats ha de jugar un paper important en tot això.

8. El canvi de cicle polític en el context de canvi de model social europeu i de profund malestar social i de demanda de regeneració democràtica

8.1. Les polítiques neoliberals

Com hem vist, les polítiques europees estan marcades per lògica neoliberal, que va ser la mateixa que ens va dur a l'actual situació de crisi, i que provoca efectes clarament negatius. Unes polítiques que, a més, mostren una clara connivència entre poder polític i poder econòmic, en el qual el primer queda supeditat als interessos d'aquest darrer, el qual s'expressa a través de diversos lobbys i cercles d'opinió per fer avançar les seves propostes i generar un clima d'inevitabilitat de les polítiques a dur a terme, per tal de generar un ampli corrent de resignació social.

El cas espanyol i català està a més clarament marcat pels efectes d'una economia que va tenir alts nivells de creixement en la dècada prèvia a la crisi però basada en bases febles, el que explica l'actual situació de gran destrucció d'activitat i alts nivells d'atur i de pèrdua de béns (habitatges) i serveis bàsics.

Les mesures que s'estan prenent per afrontar els efectes de la crisi estan perjudicant la majoria de la societat, en aplicar reformes laborals que eliminen drets i garanties dels treballadors i treballadores, i augmentar les dificultats per estabilitzar la situació laboral o dignificar les condicions de treball i, a més, l'aplicació de les polítiques d'austeritat pressupostària per tal d'equilibrar el dèficit via despesa genera retalls en la despesa pública social amb els efectes que té tant sobre l'ocupació pública com sobre la qualitat dels serveis que rep la ciutadania. Són unes polítiques que es basen en l'individualisme, la prevalença del mercat sense controls, la desregulació i el consegüent aprimament de l'estat.

8.2. El canvi de cicle polític.

Amb les eleccions del 28-N a Catalunya s'obria pas al que està sent ja un canvi de cicle polític que el 22-M ha tingut en les eleccions municipals i autonòmiques un nou pas i que tot indica que es tancarà amb les propers eleccions generals. Sens dubte s'arriba a aquesta situació perquè la ciutadania castiga a qui ha dut a terme determinades polítiques i se'l fa responsable de la situació econòmica i social existent. El resultat és que el PSOE a l'Estat i el PSC a Catalunya han estat penalitzats en les eleccions i han sofert una fractura important amb la seva base social i electoral per la renúncia a aplicar el seu programa. Qui se'n beneficia d'aquesta situació és la dreta política, que ha guanyat el govern a Catalunya i es preveu pugui ser l'alternativa a l'Estat.

Els processos electorals segueixen mostrant un elevada abstenció i hi ha un increment, tot i que lleu, del vot en blanc i nul, el que reafirma les anàlisis que fa temps es fan en relació a la mala salut democràtica del sistema polític al nostre país.

Però també hem pogut observar el que ja s'apuntava el 28-N, una important augment de vot populista i xenòfob, que mostra també una perillosa fractura en les bases socials tradicionals de l'esquerra. Davant d'aquesta realitat no podem operar exclusivament amb la desqualificació, ja que cal aprofundir en el treball dels valors i de la consciència per evitar que aflori i augmentin aquestes posicions. El centre de treball és un bon lloc per difondre aquests valors des del sindicat.

Hi ha organitzacions polítiques que s'ha presentat en les darreres eleccions municipals amb un discurs únic clarament xenòfob i racista, d'exclusió i criminalització del

diferent. No podem obviar, evidentment, el dret de tot afiliat o afiliada a pertànyer o presentar-se en llistes de qualsevulla organització política legal i democràtica, però també hem de deixar clar que cal en tot moment respectar els nostres estatuts pel que fa a no poder adoptar actituds o posicions públiques de caire xenòfob o racista i menys encara utilitzar la posició d'afiliació o delegat o delegada sindical per promoure actituds contràries als estatuts. És per això que en el cas de tenir coneixement directe d'actuacions xenòfobes o racistes s'hauran de traslladar als àmbits que pertoqui, per prendre les mesures corresponents, sempre evidentment amb respecte als estatuts i als drets individuals.

En l'actual context hem de plantejar a la Generalitat de Catalunya la necessitat de desenvolupar plenament d'Estatut d'Autonomia aprovat, i en especial tot el que fa referència als drets de les persones i totes aquelles qüestions que tenen a veure amb el reforçament de la cohesió social, la concertació i la transparència.

El procés que s'obre cap a les properes eleccions generals pot reobrir, després de la seva celebració, el debat sobre el model d'Estat i el pacte social, en el qual haurem de garantir que no s'utilitzi per obviar la necessitat de respondre als problemes socials que tenim.

8.3. De l'ofensiva antisindical a l'afebliment de la participació institucional i de la concertació social.

Ja fa temps que vàrem analitzar com en l'estratègia de sortida de la crisi dissenyada pels poders econòmics hi havia un atac sistemàtic al paper dels sindicats i a la funció del sindicalisme. Sabem que davant dels seus intents de fer avançar les desregulacions i desmuntar el model social de drets i llibertats que identifica el model social europeu ens tindran enfront i per tant, han d'esmerçar les seves forces en afeblir-nos, tant en les campanyes mediàtiques, com en les reformes legals que ens facin perdre capacitats d'intervenció.

El govern de la Generalitat de Catalunya obeeix també a aquesta lògica, afeblint la possibilitat de participació institucional de les Organitzacions Sindicals (OOSS), com ha fet amb l'Avantprojecte de llei òmnibus, on fa desaparèixer òrgans de participació institucional o qüestiona la nostra presència en alguns d'aquests, i no impulsant els àmbits de la concertació social. Estem reclamant la creació d'un espai de concertació social que en la línia del que va ser l'Acord Estratègic ens permeti intervenir des de la informació i la proposta en la definició de les polítiques que el Govern impulsa, per tal d'intentar arribar a acords que equilibrin les posicions. A hores d'ara això no ha avançat i tenim pendent la resposta a la demanda d'un espai de negociació en relació al problema de l'atur i la formació.

8.4. El moviment 15-M. De la resignació al malestar.

És en aquest context en què el que s'anomena moviment 15-M ha estat capaç de mobilitzar importants sectors socials, en especial gent jove, que expliciten el rebuig a la situació actual i l'absència d'expectatives de futur, qüestionen les actuals formes de fer política i denuncien que no se senten representats per unes formes que no connecten amb les inquietuds de bona part de la gent. Un moviment que, més enllà d'explicitar aquest descontentament general amb com es fan les coses, mostra un nivell de compromís i de consciència ètica importants. Hem de valorar positivament el haver passat d'un ambient social general de resignació a un altre d'explicitació del malestar social i de rebuig a com es fan les coses, i darrerament, al rebuig a la violència i que ara haurà d'arribar a la fase de construcció de propostes.

El moviment del 15-M, més enllà de les simpaties que ens pugui generar, ens ha d'interpel·lar també com a organització. No val dir que moltes de les coses que es diuen ja fa més de tres anys que les venim dient, denunciant i mobilitzant-nos per elles. Perquè el que sí que sabem és que no hem estat capaços de generar la capacitat d'atracció d'amplis sectors al voltant de les nostres propostes de mobilització, ni de generar la corrent favorable en l'opinió pública, ni de donar cabuda a la voluntat de participació "política i social" que s'expressa en amplis sectors. Per tant, sens dubte estem obligats a pensar-nos a nosaltres mateixos quines de les qüestions relacionades amb el fenomen de la regeneració democràtica hem de regirar. En especial allò referit sobretot a la nostra presència en els centres de treball i la nostra capacitat d'organitzar treballadors i treballadores. Hem de repassar els debats i els balanços posteriors a la vaga general del 29-S o els que els mesos anteriors fèiem en relació a diferents processos mobilitzadors. Rellegir les crítiques que se'ns feien des de l'opinió pública i des de determinats sectors de treballadors i treballadores. De ben segur hem de destriar allò que és interessant o que és maniqueu, però hem de reflexionar com millorem els mecanismes de participació i representació, com reforcem la nostra legitimitat com a organització que agrupa interessos i promou valors.

Quan analitzem el que està passant hem de pensar que hi ha tota una generació de gent jove que s'està socialitzant des de altres interessos vitals, altra visió del món del treball i altres formes de comunicar-se, d'altres maneres que les anteriors generacions i que, a més, la manca d'expectativa de trobar feina o les condicions de precarietat sense estabilitat laboral, la no concordança entre la formació disponible i un mercat de treball precari, que ofereix treballs sense qualificació i mal remunerats. I al costat d'aquesta realitat hi ha un sistema representatiu que dificulta la participació, un sistema electoral que impedeix o dificulta la relació entre els electors i els elegits, uns partits que són vistos com aparells configurats per professionals, una corrupció que fa de pont entre el poder econòmic i el poder polític. I és en aquest context on la

crisi posa de manifest que els poders polítics responen als interessos dels sectors més poderosos de la societat, els causants de la crisi, i fan pagar-ne les conseqüències als sectors més febles, a l'immensa majoria de la societat. Sens dubte és un marc que permet explicar l'eclosió d'un malestar ampli, transversal i la seva explicitació al marge dels mecanismes propis d'un sistema que no dóna resposta a les demandes i necessitats de la gent.

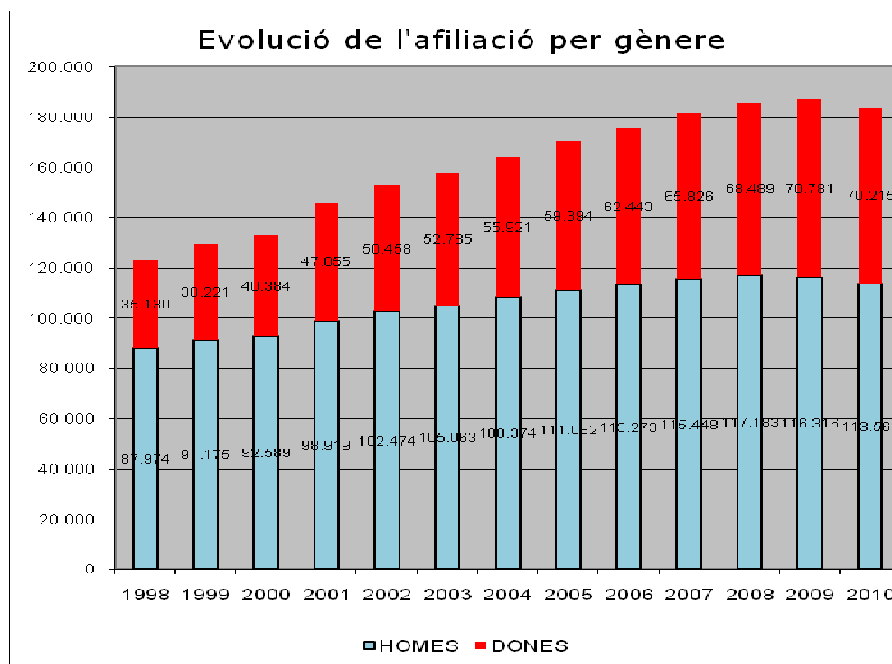
És en el marc d'aquesta reflexió que la setmana passada vàrem anunciar la confluència de les mobilitzacions del 19-J i la del 21-J, ja que no semblava lògic que dues convocatòries amb els mateixos objectius i quasi amb el mateix lema es poguessin confrontar o ignorar. La confluència ha d'ajudar sens dubte a pressionar a aquells que han de rebre el missatge, que estem en contra del pacte de l'euro i del pla de governança. Una confluència feta de manera unitària amb el conjunt del sindicalisme català i en el marc de la xarxa d'entitats amb les quals hem establert l'estratègia de rebuig a les retallades i de defensa dels serveis públics.

Hi ha un element en aquest apartat i que també hi hem de reflexionar. El passat 27 de maig es va procedir per part del Departament d'Interior de la Generalitat de Catalunya a ordenar el desallotjament dels acampats de la Plaça Catalunya. Una ordre absurda i autoritària que es va donar de forma molt deficient tècnicament i que va generar uns nivells de violència innecessària davant d'una manifestació fonamentalment pacífica. Més enllà de la primera valoració de suport a l'acampada i de rebuig a la violència i de crítica a l'organització del desallotjament que vàrem fer com a CONC, amb posterioritat el SME-CCOO va defensar l'actuació del cos de mossos d'esquadra i va valorar com a positiva la defensa que el conseller va fer de l'actuació dels mossos. Davant d'aquesta actuació es va procedir a una reunió entre la CONC, la FSC i el SME per tal de coordinar les polítiques sindicals en la policia de Catalunya i determinar un protocol de funcionament en matèria de comunicació, per evitar que determinats posicionaments entrin en contradicció. Hem de continuar amb aquest treball per clarificar les normes de funcionament del posicionament com a CCOO en qüestions d'aquesta naturalesa.

9. L'estat de l'organització

En aquest mateix Consell es presentarà el mapa organitzatiu, tal com ens vàrem comprometre fa un any, per conèixer l'estat de l'organització en alguns dels indicadors. Parteix de l'esquema de l'any passat, incorporant alguna qüestió més i és d'esperar que del debat que es pugui produir es pugui millorar pel proper any. L'objectiu és conèixer millor com estem en relació als objectius de treball que ens marquem.

9.1. Pel que fa a afiliació

El quadre ens permet observar l'evolució (total i per gènere). El 2010 l'afiliació a la CS CONC es tanca amb 183.781 persones, 3.316 menys que en l'any anterior (1'7%) situant-nos al nivell de 2007 i perdent així el 2010 el feble creixement experimentat en els dos anys anteriors. La pèrdua d'afiliació respon a una baixada de la cotització que s'ha iniciat en el 2n. trimestre de l'any.

Si comparem la relació entre població assalariada i quota mitja mensual en 4t trimestre, estem augmentant, a l'igual que en els dos anys anteriors, la cotització atesa la forta caiguda de la població assalariada. Constatem la major resistència del nostre creixement en relació a crisis d'ocupació anteriors, no havent-se iniciat la baixada de cotització fins al cap de 2 anys i mig d'iniciada la crisi. La qual cosa i atesa la forta pèrdua d'ocupació experimentada des de 2007 suposa un important factor de risc pel nostre comportament afiliatiu present i futur un cop iniciada la tendència de pèrdua. Observem també que la pèrdua d'afiliació no es deu a un increment de les baixes (que s'han reduït gairebé un 1% en relació a l'any anterior) sinó a una forta caiguda de les noves altes (-35%).

Hem d'insistir en la necessitat de mantenir la tensió afiliativa, tant en els processos de recuperació de les baixes i en la millor atenció per garantir el màxim la fidelització de l'afiliació, però sobretot situant com un objectiu de treball sindical afiliar més en els centres de treball i entre els delegats/es no afiliats.

9.2. EESS.

Enguany estem en ple procés de concentració i com ja hem dit en anterior consells la prioritat es revalidar-nos com a primer sindicat de Catalunya. Per tant cal seguir els acords que ens hem compromès pel que fa a planificació, mancomunació i reforç quan s'escaigui. Ja tindrem temps al final del procés de fer una anàlisi més micro per conèixer quins són els elements del treball sindical i del treball electoral susceptibles de millora.

D'ara a final d'any queden encara molts processos, per tant cal seguir tensionats en l'extensió, la renovació i la recuperació de mandats caducats.

9.3. Imatge i comunicació.

Més enllà de les anàlisis que vàrem fer en anteriors consells al respecte, el que hem d'insistir és en la necessitat de millorar l'espai comunicatiu intern i extern, optimitzant al màxim els recursos disponibles per avançar en el reforç de la difusió de l'acció de CCOO i la complementarietat i no solapaments de la informació.

El 29S va marcar un punt d'inici en la presència en els xarxes socials i ara el 15M ens mostra que hem de continuar el treball. En aquest sentit hem de mantenir l'impuls a un grup específic per treballar les qüestions relacionades amb una presència eficaç en les xarxes socials en coordinació amb la confederació.

9.4. El Pla estratègic de desenvolupament sindical (PEDS).

Aquest punt el debatrem de forma monogràfica avui mateix. A inicis del 2010, a la llum de les reflexions, tant organitzatives com dels debats pressupostaris, ens vàrem plantejar elaborar un Pla Estratègic que ens permetés fer algunes adequacions organitzatives i redefinir alguns dels fluxos de despesa amb l'objectiu de fer més eficient la utilització dels recursos materials i humans en relació amb les finalitats del sindicat.

Sabem que en l'entorn on desenvolupem el nostre treball s'estan produint canvis, en el sentit que ja analitzàvem fa dos anys, canvis legals en el món laboral, ajust pressupostari en un context convuls socialment, però també hem fet avaluacions en relació a les nostres pràctiques i hem coincidit en la necessitat de canviar coses i revertir alguna de les nostres inèrcies i rutines organitzatives.

En aquest sentit, aquest pla que pivota sobre dues línies de treball que han de ser convergents: optimitzar els recursos disponibles i avançar cap a un sindicat de proximitat més orientat a les necessitats del centre de treball.

Hem de ser capaços de començar a executar amb la graduació i temporalització que s'escaigui, la implementació de les mesures prioritàries desglossades al document des del debat. Aquest és i serà un tema cabdal per a la nostra organització els propers mesos i val la pena equilibrar la necessitat de fer coses amb la implicació i aportació del conjunt d'organitzacions confederades.

10. En conclusió, incrementar la capacitat de mobilització sindical i social per assolir els següents objectius:

- Promoure mesures per una sortida de la crisi equilibrada, justa i solidària: en aquest sentit insistir en que hi ha altres polítiques possibles per garantir un repartiment més equitatiu dels costos de la crisi.
 - o Forçar un canvi d'orientació de les polítiques europees.
 - o Promoure una reforma fiscal.
 - o Realitzar la reforma del sistema financer.
 - o Establir mecanismes per controlar els preus.
 - o Impulsar el canvi de model productiu.
- Posar en el centre del treball sindical la lluita per l'ocupació, digne i amb drets. Hem d'impulsar una campanya a l'entorn de la nostra proposta d'una modalitat de contractació que combini formació i ocupació garantint els drets laborals essencials (formació dual)
- Restablir els drets laborals. Reforçant el tràmit de la ILP un cop ja hem entrat al Parlament el més d'1 milió de signatures que avalen l'exigència de reversió de la reforma laboral.
- Resseguir i incidir en el tràmit de la reforma de la negociació col·lectiva. En aquest sentit hem de promoure una àmplia campanya d'explicació als centres de treball, explicant el contingut del decret i les seves conseqüències per a la negociació col·lectiva.
- Oposar-nos a les retallades i defensar els serveis públics de qualitat com a factor de cohesió social. Articulant amb la xarxa d'entitats socials la resposta social

necessària per fer revertir la dinàmica actual i tornar a situar els serveis públics com a factors de cohesió i integració social.

- Intensificar el treball electoral, revalidant-nos com a primer sindicat en representativitat
- Prioritzar el creixement afiliatiu i organitzar més i millor a treballadors i treballadores, per reforçar les CCOO i ser més útils als interessos de l'afiliació.
- Comprometre'ns amb la regeneració democràtica. Tant en relació a l'extern, impulsant i participant de les demandes per millorar el funcionament de les institucions democràtiques i l'activitat política, així com regenerant també l'activitat sindical amb propostes que permetin:
 - o practicar un sindicalisme de proximitat, que prioritzi el contacte directe i permanent amb els treballadors i treballadores en el centre de treball, i n'impulsi la participació,
 - o abordar mesures que aprofundeixin en l'autonomia i independència sindical,
 - o la millora de l'ús dels nostres recursos,
 - o revisar la nostra participació en els processos de formació,
 - o garantir la transparència en la gestió de recursos davant dels treballadors i treballadores i de l'opinió pública,
 - o establir aliances amb la societat civil.

Barcelona, 22 de juny de 2011

M'HAN DEMANAT QUE PARLI DE LA MEVA EUROPA

Cum grano salis.
A Joan Crusellas.

Jo sóc d'una petita terra
sense rius de debò, sovint assedegada de pluja,
pobra d'arbres, gairebé privada de boscos,
escassa de planures, excessiva de muntanyes,
estesa per llevant al llarg de la vella mar
que atansa el difícil i sangonós diàleg
de tres continents.
Unes palmeres que amb els ulls closos
miro sempre immòbils sota l'oreig
tanquen el meu país pel migjorn.
Pel nord, unes maresmes. I a posta de sol
hi ha unes altres terres que anuncien el desert,
les nobles, agostades, espirituals terres germanes
que jo estimo tant.
Alts cims trenquen la meva pàtria en dos Estats,
però una mateixa llengua és encara
parlada a banda i banda,
i en unes clares illes endinsades en el mar antic,
i en una contrada també insular, més llunyana,
que avui pertany a un tercer poder.
Que diversa la meva petita terra
i com ha hagut de sofrir, durant segles i mil·lenaris,
la violència de diversos pobles,
les aspres guerres civils enceses dintre els seus límits
i més enllà del palmerar i els aiguamolls,
de la seca altiplanura i de les ones!
Perquè prou sap el nostre llarg dolor
que qualsevol guerra desvetllada entre els homes,
la més estranya o grandiosa lluita

que s'abrandi entre els homes,
és tan sols una guerra civil
i ens porta a tots patiment i tristesa,
la destrucció i la mort.
Per això ara és tan profunda la nostra esperança
— en el meu somni, ja contemplada realitat —
d'integrar-nos, en un temps que sentim proper,
salvades la nostra llengua i la nostra història,
en una unitat superior que duu el nom,
obert, bellíssim, d'aquella filla d'Agènor,
que un savi esguard veié prodigiosament passar
de la costa fenícia a les platges de Creta.
Quan arribi el dia, haurem fet el primer
i inesborrable pas vers la suprema
unió i igualtat entre tots els homes.
I potser aleshores ens serà permès de començar,
sense classes socials, ni odis religiosos,
ni diferències cruels i injustes pel color de la pell,
la nostra peregrinació a través de l'espai,
cap a la pensada llum,
i de seguir sense temença les misterioses
vies interiors de Déu, del no-res,
els infinits i lliures i alhora
necessaris camins veritables de la bondat.

Que no sigui decebuda la nostra esperança,
que no sigui escarnida la nostra confiança:
així molt humilment ho demanem.

B., 1959. Salvador ESPRIU, *Obres completes, I. Poesia*, 2a ed.,
Edicions 62, Barcelona, 1973.